

SZENTMIHÁLYI SZABÓ PÉTER

101 MINI SCI-FI

Szentmihályi Szabó Péter: 101 mini sci-fi

A Füles Mellényzsebkönyvtára VI. kötet

Ifjúsági Lap- és Könyvkiadó Vállalat

(C) Szentmihályi Szabó Péter, 1988

A KÖTET FÜLSZÖVEGE

Szentmihályi Szabó Péter új könyvében százegy mini sci-fit talál az olvasó, százegy fantasztikus történetet, amely felvillantja a műfaj valamennyi irányzatát, lehetőségét, gazdag témavilágát. A csattanós sci-fi egypercesek szórakoztató és elgondolkodtató módon szólnak nemcsak az elképzelt jövőről, hanem jelenünk problémáiról is, gyakran a humor nyelvén, gyakran a meghökkentés eszközeivel. Tér és idő felnőtt-meséi ezek, amelyekben "az ész álma szörnyetegeket teremt", de nemcsak idegen világokról és lényekről, mitikus alakokról, űrhajókról és robotokról szólnak e paradoxonok, hanem a mai magyar valóság groteszk elemei is beszűrődnek. Ajánljuk e gyűjteményt a sci-fi szerelmeseinek, de azoknak is, akik most kívánnak megismerkedni ezzel a modern és milliókat szórakoztató műfajjal.

Előszó

'A Kedves Olvasó itt afféle egyperces sci-fi novellákat olvas, olyan novellákat, amelyeket nekem nem volt időm és kedvem megírni, s feltehetőleg a Kedves Olvasónak nem lenne ideje és kedve végigolvasni. Rohanó korunkban lassan regények helyett is egyperces regényeket, tévéjátékok helyett kétperces videóklipeket kapunk, így hát ne rójják fel nekem azt, amit egykori magyartanárom biztosan szóvá tett volna: hol itt a bevezetés, tárgyalás, befejezés?

Az "egyperces" önálló műfaj, és Örkény István nevéhez fűződik. Az író tizenéves koromban kezdtem háborgatni novelláimmal, s azzal fenyegettem, hetenként újat írok mindaddig, míg el nem ismeri zsenimet. Az utóbbiról nem volt szó, de Örkény csüggedten arra kért, ne állítsam ilyen próbatétel elé.

A sci-fi műfaját - ugyancsak tizenéves koromban - szeretve tisztelt barátom, Kuczka Péter szeretette meg velem, s immár sok éve a Galaktika folyóiratban együtt dicsérik és szidjük a tudományos-fantasztikus irodalom nagyjait és... kicsinyeit.

A szerkesztő örök bánata, hogy olvasnia kell, ahelyett, hogy írna. Az író örök bánata, hogy a szerződéskötés reményében kiadókhöz benyújtott szinopszisait egyszer meg is kell írnia, ha már az előleget felvette. Kérem tekintsék ezeket a kis szösszeneteket pótcselekvésnek, paródiának, vagy szinopszisnak. Vagy egyszerűen csak annak, amit a cím ígért. 101 mini sci-finek. És becsüljék meg szerénységemet, hogy csupán százegyet írtam, és nem ezeregyet.

Budapest, 1988. január'

Figyelmeztetés

'A nemrég kiváltott újságíró igazolványomban van egy nagyon szép rovat. A következő:

MUNKAHELYE: GALAKTIKA

vagyis, hogy a Galaktika sci-fi folyóirat munkatársa vagyok. Ha tiszteletlen lennék, akkor azt mondanám, a Jóistennek lenne ez bejegyezve az igazolványába, ha lenne szüksége efféle dokumentumra. Én azonban minden emberről azt gondolom, hogy valójában ez az igazi munkahelye: a Galaktika. Nem a folyóirat, hanem ez a kis Tejútrendszer, a maga százmilliárd csillagával. Itt kell megvetnünk a lábunkat, ha megunjuk vén Földünket, vagy vén Földünk un meg bennünket.

De a figyelmeztetés lényege nem erre vonatkozik, hanem arra a tényre, hogy nemcsak a viccek és a mesék ősrégiiek, hanem a sci-fi ötletek is. Közülük a legtöbb olyan vándortéma, amelynek eredete immár kibogozhatatlan, s a műfaj lehetővé is teszi a kölcsönzést. Vagyis arra akarok kilyukadni, hogy aligha elképzelhető, hogy minden kis írás eredeti agyszüleményem. Nem lehet sok sci-fit olvasni büntetlenül. Erre a legjobb példa maga Kuczka Péter, a magyar sci-fi prófétája. Valahányszor előálltam valami vadonatúj, korszakalkotó regény- vagy novellaötlettel, a Mester fáradtan rámnézett, és megmondta, ki és mikor írta már meg a szóbanforgó sztorit. A Mesternek kiváló memóriája volt: többnyire ennyi elég volt ahhoz, hogy lemondjak az ötlet megírásáról.

De ezeket a kis történeteket nem olvasta a Mester. Ha tudni akarják, kérdezzék meg tőle, kiktől loptam őket. Vagy kiktől lophattam volna. De őszintén remélem, tőlem is fognak lopni. Nem is haragudhatom: a science fiction nemzetközi műfaj. S nincs új a Nap alatt. Hát még felette!

Hibernáció

Magyarország igen nehéz gazdasági helyzetben volt, mint az előző néhány száz évben nemkülönben. A külföldi adósságállomány reménytelenül magas volt, bár a kormány határozott ígéretet tett arra, hogy az ország megőrzi fizetőképességét. Szóval minden úgy történt, mint száz évvel korábban, a baljós huszadik században. "A történelem megismétli önmagát" - jelentette ki a kormányfő nemes pátozzsal, és a tudósok segítségét kérte. Dr. Tohonyai akadémikus, a XXI. századi magyar reformmozgalom legjelentősebb közgazdásza jelentkezett a legéletrevalóbb ötlettel. Hibernálni kell az ország összes lakóját egy évre, így a nemzeti jövedelem teljes egésze érintetlen marad. Nem kell fűteni, világítani, közlekedni, enni, ruházkodni - csak aludni egy nagyot, országosat. Az ötlet mindenkinek tetszett, a parlament néhány tartózkodással megszavazta a merész tervet. Minden állampolgár megkapta az injekciót, mely egyes állatfajták téli álmához hasonló, felfüggesztett élettevékenységet eredményezett. Kivételt csupán néhány határőrrel és a kormányzóvivővel tettek, hogy ne maradjon Magyarország teljesen őrizetlen és ne essék ki a világpolitika vérkeringéséből. Egy év mélyálomban hamar eltelik: az egész ország örömmel ébredt, hiszen megmaradt a teljes nemzeti jövedelem, ki lehet fizetni az adósságokat kamatostul. Ám az ébredést mégsem követte népünnepély. Dr. Tohonyai újból elvégezte számításait, s némi korrekciót jelentett be. Igaz, hogy egy év alatt az ország népe semmit sem fogyasztott, de - érthető módon - nem is termelt semmit. A földeken burjánzott a gyom, a gépeket vastagon belepte a rozsda. Mindez katasztrófához is vezethetett volna, de a világ közvéleménye akkorát kacagott a bohókás magyarokon, hogy menten meg is sajnálták őket, s újabb nagy kölcsönökkel fürösztötték őket tejben-olajban. S az első befolyt százmilliócskából szobrot állítottak dr. Tohonyai akadémikusnak, a Nagy Hibernátornak. Színaranyból volt a szobor, és a szeme úgy pislogott, mint a vasúti jelzőlámpa. Ha a szobrot el nem lopták volna, az én mesém is tovább tartott volna.

Kommunikáció

A férfi reménykedve tépte fel a borítékot, melynek hátoldalát arany színű matrica díszítette, rajta a Posta fekete hollójával, piros körben. A feladó a Magyar Posta elnökhelyettese volt.

"Kedves Előfizetőnk!

Kérésére értesítem, hogy távbeszélő állomása áthelyezésének lehetőségét ismételten megvizsgáltam. Mint korábbi levelemben tájékoztattam, a lakóterületét ellátó központ telítettsége sajnos nem teszi lehetővé, hogy új lakásába a kért telefont üzembe helyezzék.

A postai tervek szerint a központ bővítésére 2000 előtt egyáltalán nem lehet számítani, ezért szíves türelmét kérem.

Üdvözlettel:

Dr. S. K."

A férfi csüggedten engedte le a levelet, leküzdve pillanatnyi vágyát, hogy azonnal összetépje. Kilépett a teraszra, ahonnan lelátott a Városra, mely kommunikációs csóddal küszködött. Nem voltak használható útvai, telefonjai, csigalassúsággal tengette életét, pedig a válságból egy gazella gyorsaságával talán megmenekülhetett volna.

Ekkor egy háromszög alakú, kék repülő szerkezet száll le közvetlen közelében, s megnyílt. Egy apró, háromlábú, két fejű lény szállt ki belőle, s reszelős hangon megszólalt.

"Ön a jövővel foglalkozó magazin szerkesztője, ugye?" A férfi döbbenetben állt, bólintott. "A Galaktikus Tanács úgy döntött, önnel veszi fel a kapcsolatot a bolygójuk megsegítése ügyében. Kérem, azonnal lépjen érintkezésbe a megfelelő szervekkel. Jó vélemény alakult ki az önök bolygójáról."

A férfi tanácstalan mozdulatot tett. "Nem tudom mire gondol. A telefon... szóval nincs telefonon. És a környéken sincs."

"Vagy úgy... Akkor tévedtünk. Ezer év múlva visszanézünk."

A lény visszaszállt a kék szerkezetbe, és szinte rögtön eltűnt.

Gyorsulás

A Professzor magyar volt, s ezért tudta, soha a bűdös életben nem léphet Einstein nyomdokaiba, s ha mégis nyomdokaiba lépne, úgysem hagyják érvényesülni a nemzetközi tudományos élet hiénái.

A Professzor valójában tanársegéd volt a budapesti egyetemen, és még a doktori disszertációját sem tudta befejezni. De tanítványai Professzornak nevezték, és tudták, hogy teljesítménye Einsteinéhoz mérhető.

A Professzor pontos számításokkal bizonyította, hogy a huszadik században felgyorsult az idő. No, ezt mindenki tudja, sóhajt fel a mindentudó újságolvasó. De nem erről az általános életérzésről van szó. A Professzor azza jött rá, hogy maga az Idő gyorsult fel. Egy másodperc ma kevesebbet ér, mint tegnap, és holnap még kevesebbet. Ez a relatív időgyorsulás tökéletesen egybeesik az univerzum mérhető, fizikai gyorsulásával, ezért a rendszeren belül nem mérhető. Gyorsabban, egyre gyorsabban rezegnek az atomok, a molekulák, egyre gyorsabban osztódnak a sejtek. Egyre gyorsabban változnak a divatok, születnek és halnak meg ideológiák, tudományok, politikusok és vallási vezetők. De a kívülálló átlagember mindezt csak sejtjében érzékelheti, hiszen nem igazán 'kívülálló': ő is részese ennek a tébolyult gyorsulásnak. A jó, öreg Gergely-naptár persze minderről nem vehet tudomást: nem jelezheti, hogy egyetlen tizenkilencedik századi hónap mai áron egyetlen huszadik századi napnak felel meg. Így alkothatta meg Petőfi hatalmas életművét mindössze hat esztendő alatt.

A Professzor elvégezte számításait, lejegyezte őket, de a publikálásra már nem futotta idejéből. Csak a tanítványai tudják annak a különös ténynek magyarázatát, miért halnak meg egyre gyorsabban az emberek. Persze nemcsak Magyarországon. De főleg.

Az utolsó ember

Az utolsó ember nem tudta, hogy ő az utolsó, bár nem voltak illúziói. Amikor látta a temetetlen holtakat és hiába kereste rokonait, barátait, ismerőseit, már nagyjából tisztán látott. Amiről a sajtó, a rádió, televízió oly régóta prédikált, immár bekövetkezett. S miként a jövőbelátó írók már ezerszer megírták, immár övé volt a Föld. Összes üzletével, kirakatával, elhagyott autócsodájával. Még működtek az áramfejlesztők, volt víz, villany és gáz. Minden működött egyelőre, emberi közreműködés nélkül is. Még nem nőtték be a növények a városokat, még nem fenyegették vadállatok a belső városrészeket. A könyvtárakban sem égett el minden könyv. A világ ember nélkül is szép volt. Sőt: kifejezetten ígéretesebb. A levegő napról napra tisztább lett. A porfelhők hamarabb elszálltak, mint azt a tudósok jelezték.

Az utolsó ember derűsen és kötelességtudóan végezte munkáját, bár fizetést senkitől sem remélhetett. Viszont elhárultak az eddigi akadályok munkájának elvégzése előtt. Igaz, idő és tér foglya volt, mint minden élőlény, de ezeket a természetes korlátozó tényezőket mindig is elfogadta. Kis hazájának állampolgára volt, most sem élt a lehetőséggel, hogy átlépje a határokat. Tisztelte a törvényt, még akkor is, amikor az már csak rá vonatkozott.

Átvizsgálta a bevallásokat, íveket, nyugtákat, házról házra járt. Időnként biccentett, időnként szomorúan rázta a fejét. Ismerte a jövődőlést, hogy az állam egyszer elhal, de elégtételt érzett, hogy az állam vele együtt hal csak el.

Az utolsó ember adóellenőr volt. Még volt ideje ahhoz, hogy vizsgálatai eredményét betáplálja egy pislákoló számítógépbe, aztán jobblétre szenderült. És a számítógép még ötmillió évig nyilvántartotta az adótartozásokat. Napelemekkel működött.

Örökké élni

Amikor Horváth Dezső kipróbálta magán a Moripunktot, semmi félelmet nem érzett. Elég állatkísérletet végzet ahhoz, hogy biztosra menjen. A Moripunkt véget vet a halálnak, megszünteti a sejtek elhasználódását, előregedését. A Moripunkt örök életet biztosít, kivéve a váratlan baleseteket, háborúkat, tűzvészeket, földrengéseket. Horváth Dezső beadta a gyógyszer engedélyeztetéséhez szükséges iratokat, és nyugodtan várt, miként ez egy magyar tudóshoz illik. Már százötven éves is elmúlt, amikor a nyugdíjfolyósító intézet felfigyelt rá. Horváth Dezső nyugdíja ugyanis a kulcsok szerint, a növekvő életkor függvényében egyre magasabb lett, egyre több kedvezmény illette meg. Nyugdíjának összege már a soros államelnök fizetésének dupláját is meghaladta, ráadásul adómentesen, mert száz éven felül - hála a humánus törvényeknek - már nem kellett az állampolgároknak adózniuk.

Amikor Horváth Dezső kétszáz éves lett, már világszerte ismert személyiség volt, nem múlt el nap, hogy valamelyik újság ne közölt volna interjút vele a hosszú élet titkáról.

Közben az engedélyeztetési eljárás haladt a maga útján, a hivatalos kísérletek is előrehaladtak, a klinikai próbák kedvezően alakultak, nem volt más hátra, mint hogy Horváth Dezső közölje a készítmény összetételének eddig ismeretlen, alapvető hatóanyagának képletét.

De ekkor már Horváth Dezső ezer éves is elmúlt, és meglehetősen szenilis volt. Elütötte egy fotonautó. Ám különben sem lett volna sikeres az érdeklődés, mert Horváth Dezső már régen elfelejtette, milyen képlet alapján állította elő az életelixirt.

Azonban a Horváth Dezső utcai iskola úttörői évente megemlékeznek róla. Kicsi, szőrös úttörők.

Emléktábláim 2145-ből

Kénytelen vagyok elárulni, hogy születésem kétszázadik évfordulója a Világállam Magyar Autonóm Köztársasága egyik jeles nemzeti ünnepe. Ebből az alkalomból számos emléktáblát fognak szerény irodalmi működésem emlékére elhelyezni. Hogy ebben segítsek, én máris közreadok néhány emléktábla-szöveget, nehogy valami megakadályozza utódaim tiszteletadását.

1. Itt született Sz. Sz. P., a II. világháború idején, egy pincében, több légitámadás alatt. Ez a tény meghatározta a költő alapvetően pacifista beállítottságát.
2. Ide járt négy évig iskolába Sz. Sz. P., abban az időben, amikor intőt kapott mindenki, aki mackóruhája fölé elfelejtett (piros) úttörő nyakkendőt kötni. Ő sosem kapott ilyen intőt, sőt rajtanácselnökségig vitte.
3. Ebben a házban élt és (később) alkotott huszonhat éven keresztül Sz. Sz. P. sci-fi író, aki elképzelte, milyen lenne ugyanez a ház 'nem' romos állapotban. Az állami karbantartók gondosságának köszönhetően eredeti, 1945-ös belövéses állapotában megőrizve maradt a hálás utókor számára.
4. Ebben a XX. kerületi betonketrecben élt és alkotott 1971-1981 között Sz. Sz. P., a kiváló magyar nemzetiségű történelmi író.
5. Ebben a békásmegyeri betonketrec stb., stb. 1981-1986 között. Szomszédai voltak: balról Morzsiakurvaanyád, jobbról Rockyakurvaanyád, előtte a kispadon a fiatalabb értelmiség motorral vagy magnóval vagy mindkettővel.
6. Ezt a házat próbálta lakhatóvá tenni Sz. Sz. P., stb., 1986-tól haláláig, abban a reményben, hogy elfelejti előző lakhelyeit. Sajnos, nem sikerült.

Szelektív depresszió

Dr. Young, a CIA főtisztviselője türelmesen várta, hogy az elnök végigolvassa a javaslatot. Az Elnök feltette, majd levette szemüvegét, sóhajtott.

- Hát, nézze, Dr. Young, a javaslat figyelemreméltó. Ha jól értem, a rivális nagyhatalom folyórendszerébe juttatjuk ezt a frissen kitenyésztett baktériumot. A baktérium a vízrendszerbe jutva behatol az emberi szervezetbe, fokozatosan megbénítja a munkát.

- Pontosan így van. De csak lassan, nem feltűnően, hiszen mindenki lassabban dolgozik. Azok is, akik a munkát ellenőrzik.

Az Elnök bólintott.

- Értem. Persze nagy a kockázat. Sokan lesznek, akik nem vesznek magukhoz csapvizet. Csupán alkoholt. Az ő munkatempójuk...

- Az ő munkájuk amúgy is lassúbb. Nem lesz gond, Elnök úr.

Az Elnök hosszan tűnődött.

- Rendben van, engedélyezem az új vegyianyag bevezetését, de nem a... rivális

országban. Egy kisebb országban kell kipróbálni. Egyelőre nem akarunk újabb háborút.

- Értem, uram. Melyik országra gondol?

- Magyarországra. Kérem, intézkedjék.

Dr. Young felállt, meghajolt.

Megkezdődött a "szelektív depresszió" fedőnevű kísérleti hadművelet. Aki Magyarországon - csupán egyszer is! - csapvizet ivott, az megfertőződött. A tüneteket a CIA gondosan jegyezte. Fokozott fáradékonyság, ötlettelenség, irigység, türelmetlenség és rosszindulat jellemezte a fertőzötteket.

A nyolcvanas évek végén dr. Young lezárta a kísérleteket. Jelentése élén szerepelt az adat, amely szerint a nevezett országban évente húszezerrel csökkent a lélekszám.

Fátum

Kovács Alfréd statisztikus kiszámította, hogy Magyarországon minden hétvégén átlagosan hat ember leli halálát az országutakon. De miért éppen hat? és hogyan lehetne ezt megakadályozni? Kovács Alfréd erről cikket publikált a Statisztikai Szemlében, majd a témára ráharapott több újságíró is, és valóságos mozgalom indult el. Ebben a népességcsökkenő magyar világban hat emberélet is drága: őrizzük meg hat ember életét!

A mozgalomnak az volt a célkitűzése, hogy egy hétvégén senki se tegye ki a lábát otthonról, legalábbis ne gépjárművel. A kampányba bekapcsolódott a rendőrség, a Közlekedésbiztonsági Tanács és a teljes tömegkommunikáció is. Egyes túlzók kijárási tilalmat is követeltek a hat emberélet védelmében.

Olyan nagy morális terror nehezedett a lakosságra, hogy a célkitűzést maradéktalanul sikerült beváltani. Még a tömegközlekedés dolgozói is otthon maradtak. Az utak néptelenek voltak, a részek akadálytalanul imbolyogtak az úttesten, a kocsik ajtaját legfeljebb egy kis hétvégi bütykölés miatt merték kinyitni a magánautósok.

Tökéletesen balesetmentes hét volt.

Kovács Alfrédot igen magas kitüntetéssel jutalmazták, a mozgalom hívei egyre szaporodtak, egyesek minden hétvégére hasonló összefogást sürgettek, mások kissé túlzó módon a hét valamennyi napjára szerették volna kiterjeszteni a tilalmat.

Csakhogy Kovács Alfréd időközben öngyilkos lett: a mozgalom elvesztette szellemi támaszát. Kovács jegyzeteiből kiderült: ugyanezen a balesetmentes hétvégén tízszer annyi ember halt meg háztartási baleset vagy családi összetűzés következtében. Hogy a végzet által kijelölt hat ember is közöttük lett volna, azt nem lehetett kimutatni. De Kovács valószínűnek tartotta.

Ugyanaz egyszer: Anti-Mohács

Varró Ferenc kisiparos háromévi szakadatlan munkával megalkotta az első magyar időgépet, s mivel hazafias ember volt, visszament 1526-ba Tóth Béla alezreddel, hogy Mohács mellett megfordítsák a gyászos emlékü csata kimenetelét. Állig fel voltak fegyverkezve, géppuskájuk tűzerejével megállíthatták a legnagyobb török rohamot is.

Nehezebb fegyvereket, sajnos, nem bírt el az időgép, de nem is akartak túl nagy vérengzést csapni, csupán a törökök nagy számbeli és tűzfölényét akarták ellensúlyozni a kommandóakcióval, melyhez a magyar hatóságok hallgatólagosan hozzájárultak.

Arra nem számítottak, hogy ott lesznek a török időgépek is, melyekből NATO-tankok gördültek elő.

A túlerő elől kénytelenek voltak visszavonulni. A törökök természetesen elsőprő győzelmet arattak a mohácsi csatamezőn. Ebből is kitetszik: a történelem kerekét nem lehet visszaforgatni.

Ugyanaz másodszer: Kizökkent idő

A Történelemhelyesbítő Intézet egy időkommandót küldött vissza 1526-ba, hogy Mohács térségében néhány lézerágyúval hozzák helyre a magyarokon esett sérelmet, mely több mint félezer évre meghatározta a magyarság helyzetét. Az időkommandó két tagja tért csupán vissza, meglehetősen súlyos állapotban. Kiderült elbeszélésükből, hogy török időkommandósok állásaiba ütköztek, és a törököknek több lézerágyújuk volt.

Sajnos, egyre gyakoribbak az ilyen incidensek a NATO és a Varsói Szerződés időkommandói között.

Anti-Love story

Az AIDS-korszakban (mert az atomkor után rögtön ez következett) egyre több ember félt attól a heves, keserédes érzéstől, amelyet jobb híján évekre óta 'szerelem' néven ismer az emberiség. Az AIDS már sok millió embert elpusztított, és még mindig nem sikerült megtalálni az ellenszerét. Viszont egy japán tudóscsoport kifejlesztett egy szerelemellenes gyógyszert. Ez a gyógyszer házasságpárti volt, mivel szelektív módon hatott: az új érzelmek fellángolását akadályozta meg. Egyes kételkedők persze rögtön ráfogták, hogy a katonaságnál már réges-rég alkalmazott brómkészítmények továbbfejlesztéséről van csupán szó, de a tesztek kimutatták, hogy a gyógyszer valóban megfelel a leírásoknak, és mindössze egyheti kúra évekre szóló védettséget eredményez a másik nem összes csáberejével szemben.

Az Anti-Love biztosabb volt, mint bármilyen fogamzásgátló. Anti-Love klubok alakultak, s az a néhány prostituált, aki eddig az AIDS fenyegetése miatt még nem húzta le a rolót, most kénytelen volt szembenézni az új kihívással. Hamarosan tönkrement a 'Playboy', a 'Penthouse' és a többi hasonló lap, a pornóvideók köcsönzői koldusbotra jutottak, a sztriptíz táncosnők pedig kénytelenek voltak elmenni festőmodellnek vagy kőristalánynak.

Szigorú erkölcsök jellemezték a tömegkommunikációt is, a puritán eszmék soha nem tapasztalt felvirágzásukat ünnepelehték.

Aztán egy magyar tudós gipsz, cikória és uborkalé keverékéből megalkotta az AIDS ellenszerét. Egyetlen kanálnyi orvosság egész életre szóló védettséget biztosított.

De az Anti-Love klubok mozgalmának önkénteseit mindez nem ingatta meg. A puritánok betiltották a magyar gyógyszert, hiszen az AIDS Isten büntetése. És a magyar tudóst máglyahalálra ítélték. És egyúttal megtiltották a gipsz, a cikória és az uborkalé gyártását.

Galaktika

A Galaktika folyóirat szerkesztőségében ültünk ezen a napon is. Odalent köszöntünk a portásnak, blokkoltunk, akár egy gyárban, felhoztunk egy kávét magunknak a büféből, letettük a kabátunkat, kinyitottuk a fiókokat, rágyújtottunk, átnéztük a postát. Egyáltalán nem úgy festettünk, mint egy sci-fi folyóirat szerkesztősége. Inkább, mint egy állami bolt, mely kelletlenül felhúzza redőnyét, mintha szemöldökét húzná fel, vagy mint egy hatóság, mely nemsokára kénytelen kinyitni a derékgörnyesztő kisablakot az okvetetlenkedő polgárok előtt. Belemélyedtünk a kéziratokba, s vártuk a szerzőket, a fordítókat, a grafikusokat. De ez a nagy egy kicsit másképp kezdődött, mint máskor. A portás bácsi személyesen szaladt fel, ez még fennállásunk óta nem fordult elő, ebből rögtön sejteni lehetett, hogy valami fontos dolog történt. A portás bácsi lihegett.

- Főszerkesztő úr... kérem...

- Csak helyettes - helyesbítettem, mert mindig ügyeltem a részletekre.

- Kérem szépen... én már sok mindent megértem... De ez...

- Mi történt? - kérdezte Halmos úr, az olvasószerkesztő, aki mindig rátapintott a lényegre.

- Két apró kék emberke keresi magukat. Gondoltam, felszóllok, de foglalt volt a telefon, így hát...

A telefon valóban foglalt volt, Trethon úrhölgy, a Galaktika Baráti Kör anyja adott éppen tanácsokat egy alsótaktabőhőnyi klubvezetőnek interurbán.

- Nem zöld? - kérdezte Halmos úr, aki szerette pontosítani a dolgot.

- Feltehetően engem keresnek - szólalt meg Kuczka úr öblös baritonja, s korát meghazudtoló frissességgel a portást is megelőzve lesietett.

Bár valamennyien égtünk a kíváncsiságtól, nem volt merszünk ahhoz, hogy az agg Mester után tóduljunk. Inkább enyhe kacajra illesztettük orcánkat, mert joggal feltételeztük, hogy a két apró kék emberke sci-fi rajongó, aki elbírálható írást, rajzot, képregényt hozott.

De a Mester egyáltalán nem tűnt bosszúnak, amikor visszaérkezett, pedig hóna alatt meglehetősen vastag köteg irományok dudorodtak. Kajánul néztük, amint lepakolta terhét.

- Na? - kérdezte Halmos úr, ifjonti kíváncsisággal.

- Semmi különös. Csak a Galaktika jövő évi anyaga. Ki kell adni fordítani, illusztrálni, előkészíteni, korrigálni, és a többi - mondta Kuczka úr. Én csak egyetlen dologra tudtam összpontosítani.

- Fordítani? Milyen nyelvből?

- Azt még meg kell beszélünk - dünnyögte Kuczka úr, és olyan letörten bámult a leginkább madárláblenyomatra hasonlító hieroglifákra, hogy Trethon úrhölgy is a helyére tette a telefonkagylót.

- Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza - jelentette ki Halmos úr, és áthelyezte a papírkosarat Kuczka úr kezeügyébe. - Van éppen elég jó magyar szerzőnk, hadd ne soroljam.

Az agg Mester belepislantott a hieroglifákba, fejét rázta.

- Nem, nem. Gyönyörű sorminta. Jó lesz a képzőművészeti rovatba.

A kis kék emberkének közben kipipálták a Földet. Ők átadták az Univerzum használati utasítását, feltehetően a legjobb kezekbe. Tízezer év múlva

visszalátogatnak a Földre.

- Nem kell sorminta - jelentettem ki. - És nem kellene dilettánsok.
És az iratnyaláb belezizent a kosárba.

Nosztalgia-túra

A Space Tours és a Time Travel Company fúziójából született Space and Time Tours nosztalgia-járatokat hirdet a huszadik század végének Magyarországra. Az egynapos program keretében a résztvevők megtekinthetnek egy úgynevezett lakótelepet, részt vehetnek egy vállalati értekezleten, utazhatnak villamoson és megpróbálhatnak telefonálni utcai fülkéből. Látogatást tesznek egy korabeli piacon, és saját felelősségükre étkezhetnek egy korabeli étteremben. Költség: kétmilliárd milliforint.

Katasztrófaelmélet

Kovács Zsolt kiváló középiskolai diák volt, közvetlenül az érettségi előtt. Számítógépe előtt ült, és egy katasztrófaelmélettel foglalkozó szakkönyv megállapításait próbálta programozni és ellenőrizni. Kovács Zsolt többet tudott a szingularitásokról és a bifurkációkról, mint szerencsétlen tanára, aki időnként kétségbe esett tudnivágyó diákja kérdéseitől.

Kovács Zsolt az ősrobbanás fordítottját próbálta síkban modellálni, illetve a háromdimenzióssá transzformálni a képernyőn: arra volt kíváncsi, miképpen viselkedik egy anyagi rendszer az önmagába való visszahullás, a megsemmisülés első pillanataiban, hogyan lesz fekete lyuk. Hogyan képződik a rendből káosz, majd újra rend, a megsemmisülés rendje.

Kovács Zsolt mélyen átértette ennek a kísérletnek a líráját, s csak azt sajnálta, hogy szíve választottját egyáltalán nem érdekli a katasztrófaelmélet: Editet jobban érdeklik a popegyüttesek és az új ételreceptek.

Felkiáltott gyönyörűségében a reményteljes ifjú: a transzformáció sikerült, a vad gomolygás háromdimenzióssá vált, a képernyő mintha kitágult volna, mintha tölcészerűen szétnyílt volna, s lassan, ellenálhatatlan erővel magába kezdte szívni Kovács Zsoltot és környezetének tárgyait, a szobát, a házat, a lakónegyed, a város, az országot, a Földet, a naprendszert... De a zuhanás a semmibe nem volt fájdalmas, inkább gyönyörrel teljes, elmerülés a Nirvánában.

S mindez csak azért, mert Editet nem érdekelt a katasztrófaelmélet!

Magyar nyelv

A Világállam megalakulásának huszadik évében nyilvánvalóvá vált, hogy egységes világnyelv nélkül lehetetlen intézni a közös ügyeket. Bár az emberiség egyik fele angolul, másik fele kínaiul beszélt, természetesen sértette volna a kisebb nyelvek beszélőit, ha ezek egyikét jelölik ki hivatalos nyelvvé. Így hát a véletlenre bízta a döntést: minden tagállam képviselője jelen volt, amikor a sorshúzásra sor került. A kihúzott golyó a magyaroknak kedvezett. A magyar lett a világnyelv. Természetesen Budapesten és az egész magyar nyelvterületen mindenki örömmámorban úszott. Nemcsak a jogos nemzeti büszkeség tűzijátékos

lelkeseése munkált itt, hanem annak öröme is, hogy végre nem kell a szegény magyarnak idegen nyelveket magolnia, nem ócsárolják képességeit azzal, hogy bezzeg más országokban még a végcsnéni is perfekt japán, sőt: ezentúl minden magyarnak biztos megélhetést nyújt, ha elszegődik nyelvtanárnak.

Hogy a magyar nyelv nem könnyű, azt az elkövetkező évek bőséggel igazolták. Öt év türelmi idő után ugyanis a Világállam minden felelős beosztottjának, minden közhivatalnoknak, tanárnak, kereskedőnek és orvosnak, rendőrnök és jogásznak, mérnöknek és közlekedési dolgozónak nyelvvizsgát kellett tenni magyarból. Tudniuk kellett a tárgyias és tárgyitalan ragozást, az ikes igéket, és az akadémiai helyesírás 1037.-ik kiadását, a változások indoklásával együtt.

Sajnos, túl sok volt a bukás. Bár a türelmi időt kétszer is meghosszabbították, a helyzet nem javult. Sőt egyre több szeparatista mozgalom bontakozott ki a Világállam ellen. Felütötte fejét a nacionalizmus. Egymás után mondtak le a Világállam elnökei, s a végén maga a Világállam is feloszlott. És a magyar nyelvtanárok visszatértek Budapestre.

Hangya-perspektíva

Az mindenki előtt nyilvánvaló, hogy a Világegyetem egyetlen eddig ismert értelmes lény a hangya. Ezt minden hangya tudja. Ugyanakkor nem lehet tudományos alapon kizárni vagy tagadni más értelmes lények létezésének lehetőségét sem. Egyes felelőtlen hangyák ugyan váltig állítják, hogy nálunk milliószor nagyobb lények is vannak világunkban, sőt ezeknek az embernek nevezett lényeknek tulajdonítanak számos problémát, mely fajunkat érte az utóbbi évezredekben. No de tegyük fel a kérdést, ki látott már ilyen ember-UFó-t? Az, hogy időnként megjelenik egy hatalmas TALP, önmagában nem bizonyíték. Ki látta ezt a TALP-at felülről? Egyáltalán, hol az a megdönthetetlen tárgyi bizonyíték, amely tudományos szempontból minden további feltételezés kiindulópontja lehetne? Egyelőre azt kell hinnünk, hogy maga a TALP is csupán sci-fi íróink képzeletében jelenik meg ilyen túldimenzionáltan. Nem állítjuk, hogy az univerzumból már mindent megismertünk volna, hiszen műszereink is folyamatosan fejlődnek, de a megismerés nehézségei miatt nem állíthatjuk, hogy megismerés nem is lehetséges. Mi lennénk a legboldogabbak, ha létrejönne a találkozás más értelmes lényekkel, hiszen mi, hangyák, végtelenül egyedül vagyunk itt a Földön, s jó lenne megosztani ezt a felelősséget a világ békéjéért, haladásáért... A Hangya-rádió ismeretterjesztő előadása ezzel véget ért. Kívánunk kedves hallgatóinknak kellemes menetelést, gyűjtést és tojásrakást.

Anti-Bábel

"... És az Úr, aki egykor teremté a világot, és megzavará az emberek nyelvét, hogy sokféleképp szóljanak, s ne értsék meg egymást a Nagy Torony építése közben, néhány ezer év után letekintett a Földre, és látá, hogy semmi sincs jól. Amerre csak pillantott, új, erőszakos népek támadtak a gyöngébbekre elborzasztó erejű praktikákkal, és mindennemű fegyver szórta lövedékeit a levegőégből ártatlan áldozatokra. És az Úr megharagudván szétküldte bosszuló angyalait fénynél is sebesebb szárnyaikon, hogy utolsó figyelmeztetést tegyen az Armageddon előtt. És a fekete angyalok előbukkanván a térség fekete lyukaiból némaságot bocsátottak az emberekre, bétapasztották a tévémondók ajkát és a rádiókban beszélőket nemkülönben. Elnémították a tanítót s a tanuló, a kereskedőt s a vásárlót, a rendnek őret és a tolvajt, a férfit és az asszonyt. És lőn nagy hangtalan sírás és fogaknak csikorgatása, mert megbénult az élet a sárgolyóbison, melyet azelőtt Földnek neveztek. Partra vetett halként tátogtak az államférfiak, a prédikátorok és mindazok, kik szavak által való hazugságból tengetik hitvány életüket.

És nagy keletje lett az írott szónak, és az írók és költők az Úr kegyelme által visszahelyeztetek régi jogaikba és jaj lett az írástudatlanoknak, mert az ő mutogatásukat senki sem értette meg.

És a világ lelassult és ismét lakható lett, és a madarak csicsergése, a vizek és a szél zúgása ismét hallhatóvá lett. És a katonák hazamentek, mert immár senki sem üvöltözött nekik hamis parancsot..."

A Vízözön igazi magyarázata

- Sohase hagyd nyitva a csapot, fiam! - mondta Isten szigorúan a Kisistennek, aki ismádott pancsolni. - A múltkor is eláztattad a szomszédokat.

- Vigyázni fogok, papa! - mondta a Kisisten, de legközelebb megint kedve támadt ahhoz, hogy eljátszadozzék a fürdőkádban. Bevitte magával a kádba kedvenc golyóját, mely ugyan rücskös volt, és nem teljesen szabályos gömb, de kék, sárga és zöld foltjai valamiképp szemet gyönyörködtetőek voltak.

Aztán a golyót a vízben felejtette, a csapot pedig újra nyitva.

Isten még idejében észrevette a dolgot, Kisistent eltiltotta a tévétől két hétre, a golyóbist pedig elhajította.

A golyóbison megszűnt a vízözön, és amíg le nem szállt a szomszéd kertjében, az a golyóbis lakói számára éppen kétmilliárd golyóbis évet jelent. Ez nekik éppen elég idő, hogy maguk is rájöjjenek egyre-másra.

Ha pedig a golyóbis leesik, az ő meséjük is véget ér.

A mi Istenünk

Az istenek a Galaktika közepe táján éltek, itt gyakorolták örökkévaló hivatásukat, vagyis: istenek voltak. Nem olyanok, mint az egyiptomi, perzsa, hindu vagy görög istenek, sokkal inkább az anyag-energia legősibb, leghatalmasabb, legszabadabb formái, melyek (illetve akik) részt vettek a Világ teremtésében és pusztításában, kedvük szerint. Néha háborúztak is egymással, de ez ritkán adódott. A végtelen világban, az idő sokféle dimenziójában végtelen számú isten elfért.

Akadtt azonban egy isten, aki már kiskorától félrevonult, és amikor felnőtt, egyre távolabb ment a többi istentől. Valósággal remete életet élt, és azzal szórakozott, hogy kis bolygókat telepített nagyobb csillagok köré, bevonta őket szerves élettel, és évezredekig is hajlandó volt mozdulatlanul figyelni, hogyan fejlődik ki egy-egy élettípus, ami a többi fölé emelkedik, hogyan fejlődik ki a nem-istenek között az, amit az istenek is gondolatnak neveznek. Ez az isten természettudományos ambíciói ellenére javíthatatlan bölcsész volt, kerülték is az istennők, de régi barátai is egyre ritkábban értekeztek vele telepatikusan. Ekkor a mi istenünk már nagy I-vel kezdte írni a nevét, és elkezdte diktálni a Bibliát az egyik legharciasabb kis népnek, mellyel kezdettől fogva rokonszenvezett.

A többi isten úgy tekintett rá, mint aki gyermek maradt. "Saját játékaival éli ki ambícióit" - mondogatták, s belevetették magukat az életbe és a háborúba. És úgy alakult, hogy hatalmas antianyagfelhők viharába kerültek, és a mi istenünk egyedül maradt.

És hirtelen nagyon kezdett vágnyi arra, hogy szeressék. És kiszemelt egy derék szüzet, aki majd világra hozza az ő fiát.

Az egész egy nagy fekete lyuk

Sokféle teória létezett már Yuma Tsiki elmélete előtt és a tudósok nem is fordítottak túl sok figyelmet erre az elképzelésre. De aztán feltalálták az ultra-foton rakétát, és a jó öreg Einsteint már a középiskolában is hanyagolni kezdték. Az $E=mc^2$ képletet már kutya sem idézte, és a természettudományoknak hátat fordító teológusok akár máglyát is rakhattak volna Galilei, Kepler, Bolyai, Einstein műveiből, senki sem tiltakozott volna igazán. Az ultra-foron rakéták már az ismert világ határvidékén jártak, az egész Galaktika térképe meglehetősen pontosan kirajzolódott a tudósok szeme előtt, de egyetlen rakéta sem jutott túl egy bizonyos határon. Ez a határ egy képzeletbeli gömb pontjainál húzódott, s ezekről a pontokról a felderítő rakéták mintegy "visszapattantak", de volt olyan rakéta is, amely megsemmisült vagy érthetetlen módon eltűnt.

Ekkor kezdtek jobban odafigyelni Yuma Tsiki teóriájára, mely szerint az egész Galaktika egyetlen fekete lyuk a világegyetemben, ahonnan nincs kiút, s amelynek viszonya az univerzumhoz képest egyszerűen felderíthetetlen.

Ez érdekes feltételezés volt, számos cikk jelent meg erről a világsajtóban, még több doktori disszertáció.

De azt senki sem hitte, hogy ez a fekete lyuk drámai gyorsasággal kezd összehúzódni.

Először a naprendszer határainál érzékelték ezt az összehúzódást, aztán már a Föld körül kellett volna érzékelni mindezt.

De akkor már csak a magas hegyeken elhelyezett műszerek működtek. Az ember, a Megfigyelő, már nem működött. És Megfigyelő nélkül a Megfigyelt világ sem létezik igazán.

Az állatok sztrájkja

Az ember az állatvilágból emelkedett ki, és úgy érezte, olyannyira kiemelkedett, hogy teljesen kisajátíthatja a Földet. Szabadon rendelkezett minden más élőlényel, de ez a rendelkezés nagyjából egyet jelentett a rendszeres irtással, pusztítással. Az állatok, akik szintén magukénak érezték ezt a bolygót, hosszú ideig egymástól elszigetelten, egymásról alig tudva próbáltak küzdeni az Ember ellen. De eljött az idő, amikor a szabad területek annyira összezsugorodtak, a víz, a levegő annyira megromlott, s az élelem oly kevés lett, hogy a Szabad Nemzetségek között mozgalom indult el, a megértési nehézségek ellenére meglepő sikerrel. Az emlősökhöz csatlakoztak a madarak, majd a hüllők, a kétlábúak, a halak, de persze csatlakoztak rettentő számban a rovarok is, melyek eddig is sokat tettek az Ember visszaszorításáért. Eljutott a Szabad Nemzetségek üzenete eljutott a Rab Nemzetségekhez is, a karámokban, ketrecekben, ólakban, tartályokban senyvedő állatokhoz.

És az Ember, aki megcsúfolta a természetet, egyik napról a másikra valósággal ostromállapotba került. Az állatok sztrájkot, forradalmat, háborút indítottak, ki-ki lehetőségei és ereje szerint. Nemcsak a rovarok, a nagyragadozók lendültek támadásba, hanem a békés növényevők is. Még a jámbor sertések és marhák is megpróbálták kitörni, még a félnék baromfiak rászánták magukat a partizánháborúra.

És Isten visszavoná parancsolatát, amely szerint "minden mozgó állat, amely

él, legyen nektek eledelül, amint a zöld füvet, nektek adtam mindazokat." És a madarak óriási csoportokba tömörülve írták fel az égre az Úr legtitkosabb nevét.

De ekkor már az ember nem írta többé nagybetűvel saját nevét. Nem tudott írni, és boldog volt, miként az állatok.

Túlvilág

A túlvilág egyáltalán nem unalmas hely, majd önök is meglátják. Igaz, először nehéz test nélkül lebegni, de az antianyag formaruha kényelmes, és mosni sem kell. Az úgynevezett lélek nem más, mint halhatatlan energia, mely a végtelen időben megismeri önmagát. Sok ilyesmit lehet odaát megtudni, meg persze muszáj is. Addig lebegünk, míg meg nem tisztulunk, ekkor visszatérhetünk a Földre, s új testet kapunk. Ez a legizgalmasabb az egészben, vagyis, hogy milyen testhez juttat a számítógépes sorsolás. A régebbi időkben ezt odalenti lélekvándorlásnak nevezték. Sajnos, a komputerprogram már nagyon régi, ezért vannak tévedések is. Ugyanazt a lelket néha többször is alkalmatlan testbe bocsátják. Előfordul, hogy meghibásodott lélek kerül ép testbe. Szóval idefent sem minden tökéletes. Bár állandóan korszerűsítik a rendszert, ez nem kétséges. Mire önök is idejutnak, talán már jobban kiszélesítik a demokratizmust. Egyelőre nincs más választásunk. De a reform már visszafordíthatatlan, immár több millió éve. Van remény.

Prometheus, az áruló

Kronosz, Tartarosz királya látta, hogy a bolygó túlságosan szennyezett. Fiát, Zeust küldte tehát el, hogy lakható bolygót keressen. Zeusz parancsnok úrhajója a Föld nevű bolygón szállt le. Az úrhajón válogatott személyzet volt: köztük volt Prometheus is, az idegenek szakértője, a kapcsolatfelvétel mestere.

A Földön az emberek boldogan éltek. Törzseik szabadon vadásztak, nyers húst ettek, vad ünnepeket ültek. Boldogan élt Heraklész és Klömené is mindaddig, míg az idegenek meg nem érkeztek különös találmányaikkal és szokásaikkal. Az emberek az idegeneket isteneknek hitték és nevezték.

Minden készen állt, hogy a Föld és az emberek örök szolgátságba kerüljenek. Ám Prometheus beleszeretett Klömenébe, és elárulta Tartaroszt. Átadta az embereknek a Nagy Találmányt, mely minden más találmány ősforrása: a Tüzet.

Az emberek világosságot gyűjtöttek a sötétben, és nem féltek már az elképzelt gonosztól. Az emberek megsütötték a húst, és erősek lettek. A vadászoknak nem kellett mindennap friss húst hozniuk, mert a tűz tartósította ételüket. A vadászok ráértek gondolkodni, és újabb találmányokon történ a fejüket.

Zeusz parancsnok elpusztíthatta volna az embereket, és talán meg is tette volna ezt, ha atyja, Kronosz váratlanul meg nem hal. Zeusznak vissza kellett ténnie Tartaroszra, hogy átvegye a hatalmat. De Prometheus kegyetlenül bűnhődött.

Zeusz erőtérbe szögezte, megdermesztette Prometheust. Szoborként állott, mindent látott és hallott, de többé nem szólhatott.

Az emberek sokáig nézték az istenek távozó úrhajója után. Aztán imádni kezdték az ott maradt bálványt. Énekeltek, táncoltak előtte, hiszen neki

köszönhették a Tüzet. És feláldozták eleven áldozatként Klümenét, akit Prometheus legjobban szeretett.

AIDS

Már az emberiség fele AIDS-szel fertőzött volt, és a halálos kórnak még mindig nem volt ellenszere. A modern kor pestise a sok száz évvel előbbi ragálnál sokkal rettentőbb volt, hiszen jóval több embert érintett, akik összezsúfolva éltek sokmillió lélekszámú nagyvárosokban. Nem volt hová menekülni egymás elől. Senki nem bízott senkiben, senki nem akart érinteni senkit. Még a szülők sem gyermekeiket, még a házastársas sem egymást. Szürke műanyag köpenyben, álarcban járt mindenki, s aki tehette, remeteségbe vonult. A sivatagok, erdők, hegyek megteltek rettegő emberekkel, akik ki akarták cselezni a halált. De a halál mindenütt ott volt, és az AIDS-vírus számtalan változatban támadott.

És amikor az utolsó ember is elpusztult, a vírusok szaporodni és sokasodni kezdtek, mert nekik adatott a Föld, melyet az ember csaknem elpusztított. És a vírusok mind fenn dicsérték az Urat.

Szimuláció

A szimulációs kísérletek igen előrehadtak. Mindenki ismeri a gépkocsivezetést tanuló szimulációs gyakorlatait, s még ennél is fejlettebbek az űrtechnikában alkalmazott szimulációs gépek. A számítógépek lehetővé teszik, hogy az igen költséges és veszélyes gyakorlati oktatás helyett az űrpilóták mindvégig szimulációs kamrákban sajátítsák el a legfontosabb tudnivalókat.

Hogy azonban az egész Föld nevű űrhajó egyetlen szimulációs kamra, ez túlságosan merész állításnak tetszik. Hogy ötmilliárd embert egyidejűleg be lehetne csapni, vagy hogy finomabban szóljunk, egyidejűleg ötmilliárd ember számára fantomvalóságot lehetne létrehozni, az bizony nemcsak túl merész feltételezés, hanem egyenesen örültség. Annak ellenére az, hogy tudjuk, az emberiség közmegegyezése nem perdöntő bármiféle igazság eldöntésében. Az emberiség eddig egyetemlegesen sok-sokezer téves állításban hitt, sőt különböző vallások és ideológiák ezt kötelezővé is tették számára. Mégis...

Tegyük fel, hogy a Föld csak 'számunkra' ilyen nagy. Tegyük fel, hogy valakinek vagy valakiknek valamilyen érdeke fűződik ahhoz, hogy abban a meggyőződésben éljünk rövid életünk során, hogy a világ éppen 'ilyen', amilyennek tapasztaljuk. Tegyük fel továbbá, hogy valamilyen kísérlet tárgyát képezzük, melynek lényege éppen a megismerés korlátozott voltára irányul...

De ebben a feltételezésben még tovább is mehetünk, egészen a (ki nem zárható) abszurdumig. Hogy mindazt, kedves Olvasó, amit te valóságnak vélsz, csupán a te kedvedért idézik elő. Egyedül ülsz egy szimulációs kamrában, és azt hiszed, hogy ötmilliárd ember nyüzsög körülötted. Azt hiszed, hogy dolgozol, alszol, beszélsz, eszel-iszol, ölelkezel, pedig a valójában csupán egy tudat vagy, egy agy, amelyből különböző vezetékek továbbítják az ingereket.

Ősrobbanás

Annyi tudunk (legalábbis az egyik elmélet szerint), hogy ez a világ a Nagy Bummal kezdődött. De hát mi volt ez a Nagy Bumm?

Két nagy civilizáció élt az ősrobbanás előtt a világegyetemben. Az egyik az Anyagban hitt, a másik a Szellemben. Az egyik Anyagból épített utakat, várakat és városokat, a másik Szellemből épített belső világokat. Az egyik gépei behálózták az Anyag világát, energiát, fényt, hangot közvetítettek, a másik gondolatai behálózták a Szellem világát. Az egyik világ sürgött-forgott, a másik csöndesen állt.

Fizika és metafizika végül is összecsapott.

Az anyag és a szellem.

Anyag és antianyag.

És e két őselv egymással találkozáskor felemészti egymást, Ezt robbanásként is lehet jellemezni.

És kezdődik minden előlről. A Sátán és az Isten küzdelme.

Arról minden robbanás közötti szünetben vita folyik, melyik a Sátán, melyik az Isten. Leginkább attól függ persze, honnan nézzük a dolgot. És meddig.

Lélekvándorlás

A lélekvándorlásban sok nép és vallás hitt, s a modern tudomány természetesen sikerrel cáfolta és nevetségessé is tette ezt a primitív babonáságot.

Amikor Cartwright, a gyűjtogató villamosszékben befejezte földi pályafutását, megbékélt a világgal. Szállodákra és mozikra szakosodott, s ezek felgyűjtásával több mint kétszáz embert segített át a másvilágra. Igaz, ő nem a halálukat kívánta, csupán azt a kéjes borzongást, amellyel másnap saját legújabb akciójáról olvashatott valamennyi lapban. Úgy tekintett önmagára, mint valami elemi csapásra, hiszen ő csupán azt gyűjtötte fel, ami eleve gyúlékony volt, és ily módon felhívta a figyelmet további veszélyekre.

Csupán egy gyűjtogatást tudtak rábizonyítani, de ez is elegendő volt a halálos ítélethez. Békésen beült a villamosszékbe, bekapcsolták az áramot, és ő Istennek ajánlva lelkét meghalt.

De arra nem számított, hogy a következő órában már tudata egy számítógépes játékautomata foglya lesz. A Las Vegas-i Kristálypalota félkarú rablói ugyyanis halott bűnözők agyával működtek.

És Cartwrightnak negyed dollár ellenében ezerszer, százezerszer, egymilliószor is fel kellett gyűjtania a sematikus alaprajzú szállodát, hogy a játékos megpróbálja kimenekülni.

Mert a számítógépipar kiválóan fel tudta használni az elhunyt bűnözők agyát. Ha belegebedtek, akkor is ugyanazt tették. Másodszor, tizedszer, tízezerszer. Las Vegasba a bűnözők agyánál csak a politikusoké volt keresettebb cikk. Persze őket stratégiai játékoknál alkalmazták. A nyerési esély a politikus-automatáknál minimális volt.

Cartwright leselejtezéséig sem tudta meg, mi az osztályrésze. Pokol? Mennyország?

Haladás

Az ősemberek tátott szájjal nézték az idegeneket. Fél méterrel magasabbak voltak, fehér maszkban, s mögöttük magaslott járművük, mely egy végtelen nagy tojásra emlékeztetett. Az idegenek mindenféle szerkezetet mutogattak, villogtak apró, fekete varázseszközökkel. Ton Lu, a horda vezére tétován forgatta bunkóját. Egyrészt kedve lett volna agyonütni az isteneket, másrészt szeretett volna ajándékot kapni tőlük. De ezek az istenek ostoba istenek voltak: akárhogy makogott nekik, nem értették. Nem és nem.

Az idegenek egyre közelebb jöttek a hordához, Ton Lu pedig egyre közelebb húzódott a Nagy Tojáshoz, az istenek lakhelyéhez. Félt is, de kíváncsi is volt.

Felment a lépcsőn, beóvakodott a Tojásba. Félelmetes volt és gyönyörű. Csupa olyasmi, amit még nem látott. És apró villogó gombok. Óvatosan megérintett egyet: semmi sem történt. Felbátorodott, megnyomott még néhányat.

A Nagy Tojás felemelkedett. Az idegenek mulatságosan hadonásztak, ide-oda futkostak. Odalent.

Az idegenek hajótöröttek lettek. Az új földet Atlantisznak nevezték el, s ráfanyalodtak a horda nőstény tagjaira.

Ton Lu pedig ott lebeg valahol az űrben, és éhhalála előtt kétségkívül sokat nyomogatta a színes gombokat. És sejtelve sem volt arról, hogy az ő kíváncsisága indította el az emberiséget a haladás rögzös útján.

Szerelem

A bölcsek megjósolták, hogy anyag és antianyag találkozásából semmi jó nem lesz. Amikor az univerzum tükörvilágával sikerült felvenni a rádiókapcsolatot, sokan a világvégét emlegették. Mások azonban hitelt adtak annak az elméletnek, mely azt állította, hogy az anyag és antianyag férfi és nő természetű. Az egyik befogadja a másikat, és új lény születik általa.

Amikor hosszas előzetes egyeztetés után elindítottak mindkét oldalról két rakétát egy közös célpontra, mindkét világ azt hitte, a rakéták a találkozás pillanatában megsemmisültek. De a rakéták eggyé olvadtak: új romolhatatlan anyag keletkezett.

Ezután sok idő telt el, amíg a Világ és az Antivilág első képviselői is találkozhattak. Az egyik férfi volt, a másik nő, és végzetesen vonzották egymást. Egymásba szerettek. Kikapcsolták a két világ valamennyi megfigyelő és érzékelő berendezését, nem törődve sok-sok milliárd lény jogos kíváncsiságával.

És nászuktól fogant új lény, romolhatatlan testtel egyesítve a Világ és az Antivilág valamennyi kedvező tulajdonságait.

Azt azonban egyikük sem tudta, hogy saját világukba hazatérvén új, megállíthatatlan járványt terjesztenek el, minden lehetséges óvintézkedés ellenére.

Két világnak kellett elpusztulnia ahhoz, hogy a harmadik megszülessék. S annak neve mindkét halódó világban vala mennyország.

Atomhalál

Az atomháború már régen lezajlott, s mint az oly pontosan és sokszor megjósolták, a pusztulás teljes és végleges volt. A halálos sugárzás ugyan idővel elhalványult, de a súlyos füst- és porfelhők alatt örök tél szakadt a Föld felszínére. Igaz, a felszín alatt, a föld gyomrában voltak óvóhelyek, a gazdagok, a hatalmasok, a szerencsések atombiztos óvóhelyei, felszerelve mindennel, ami az élethez kell. Hatalmas raktárakban halmoztak fel mindent, amit az emberi elme megalkotott: gépeket, berendezéseket, könyveket, lemezeket, műtárgyakat - a soha vissza nem térő múlt emlékeit.

Nemzedékek töltötték odalent az egyhangú életet, s szervezetük fokozatosan alkalmazkodott ugyan a sivár környezethez, de többségük mégis elpusztult, új, különös betegségekből, melyeknek neve sem volt.

Nyelvük is fokozatosan megváltozott: már nem értették a gépek használati utasításait, nem értették a könyveket, melyek őseik boldogtalan életéről szóltak.

Aztán a fény is elhalványult, majd végképp kihunyott: a mélybe épített atomerőművek is kikunytak, nem fejlesztettek több áramot.

A sötét hideg felszínre űzte az utolsó emberpárt, mely legtökéletesebben alkalmazkodott, és életben maradt.

A véletlen segítette Ádámnak, hogy a sötétben megérintette a felszínre vezető utolsó folyosó kapujának érzékelőjét. A kapu csikorogva, talán könyörületből engedelmeskedett.

Rohantak a súlyos porfelhők, melyek felett néha sárga ködként feltűnt a Nap. Hó és jég borított mindent. Ádám elfödte szemét a vakító világosság elől. És Éva felkiáltott: Gyönyörű világ! És átkarolták egymást mind a hat csápjukkal.

- - - IDEGENEK - - -

Kukák

Az idegenek békés szándékkal jöttek. Hosszasan tanulmányozták a földi televíziós adásokat, s úgy alakították ki űrhajóik külsejét, hogy azok semmiképp se hasonlítsanak földi értelemben vett támadó fegyverekre. Hatszög alakú, szürke tartályaik zajtalanul lebegtek a legnépesebb városok fölött. Annyira szürkék voltak, hogy senki sem vette észre őket, anyaguk pedig annyira híg, hogy a radarkezelők elsiklottak a homályos foltok mellett. Egyre lejjebb szálltak, s minden általuk ismert frekvencián örömhimnuszukat sugározták az egyetemes csillagközi békéről. Néhány rádió- és tévéelőfizető betelefonált a postának, de a többség kábeltől vette a műsort, és nem észlelt semmi zavart.

Az idegenek türelmesen vártak, aztán leszálltak a legnépesebb városok legnépesebb központjaiban. Éjfél tájt azonban itt sem nyüzsg sok ember. Egy-egy tartály mégis sikert könyvelhetett el. Falukra környezetvédő feliratokat pingáltak, vagy levizelték őket. A feliratokat és a folyadékot azonnal elemezni kezdték. Két tartályba gépkocsik szaladtak - ezek azonnal megsemmisültek. De a többi tartály épségben maradt, s mivel a fogadóbizottság késett, a parancsnok engedélyt adott a fedelek felnyitására. Hajnalodott. A városok megteltek újságkihordókkal, kenyér- és tejszállító autókkal, és persze kukásokkal.

A kukások sokat szentségeltek, amíg a hatszögletű tartályokat beillesztették az emelőkarok fogantyúi közé.

- Valami újabb találmány. Anyagtakarékosság, mi? Hatszögletű kukák! Ezért valaki megint felmarkolt egy csomó újítási pénzt! - dörmögték, és hallgatták, ahogyan az őrlőszerkezet feldolgozza a szürke tartályok szemetét.

- Szemét népség! - dűnnyögte a másik. - Mindent telefirkálnak!

A kukán villódzott még a felirat: **BOLDOG JÖVŐT AZ EMBERISÉGNEK!**

Rezervátum

Részlet a Galaktikus Tanács körleveléből:

"Felhívjuk tagbolygóink figyelmét, hogy a Földet és egész légterét kétezer periódus óta rezervátumnak nyilvánítottuk. Ezt az intézkedésünket nem vontuk vissza, ezért ez jelenleg is hatályos. A rezervátum fenntartásáról folyamatosan gondoskodunk, az intézkedés kijátszóit szigorúan megbüntetjük. Tudomásunkra jutott, hogy különböző környezetvédő csoportok időről időre megpróbálnak beavatkozni az emberi civilizáció spontán fejlődésébe, s ezzel helyrehozhatatlan károkat okoznak. Ezeket a személyeket kénytelenek vagyunk a lehető legszigorúbb büntetéssel, azaz száműzetéssel sújtani, miként ezt Mózes, Jézus, Lenin és Einstein esetében is megtettük. Meg kell értetni állampolgárainkkal, hogy néhány periódusnyi közszereplés nem nyújthat kárpótlást a siralmas földi létezésért és a szükségszerű pusztulásért. Az emberek ugyan védett lények, de semmiféle sürgető ok nem készíten minket arra, hogy a Galaktikus Tanácsba őket jelöljük. A Föld őslakóinak pusztulása ugyan ökológiai szempontból sajnálatos lehet, de a jelenlegi nagy lakható bolygóhiányban ennek megakadályozása semmiképpen sem indokolt."

Apróhirdetések

'Társkeresés'

Kétfejű kronoszi hímnős, alig kétezer éves, három és fél méter magas, enyhén molett, jó állással és palotával a Marson, valamint saját űrcirkálóval, keresi korban hozzáillő magyar lányok ismeretségét a szabadidő eltöltésére. "Vidám társaság, jöhettek százan" jeligére a kronoszi kiadóba.

'Lakás'

Társas lakóbolygórész, ötezer négyzetmérföld, a Galaktika belső övezetében, kedvező áron, haláleset miatt eladó. Jó közlekedés, centrum alig öt fényév. Kisebb garzonbolygót csereként beszámítok. "Sürgős" jeligére az Epsilon Eridani kiadóba.

'Vegyes'

Saját teherrakétával mindenféle szállítást vállalok fénypercenként ezer kozmodollárért. "Antigrav" jeligére a Holdbázisra.

Meteorbiztos nyílászárók kaphatók a Vénusz Centrumban.

A Galaktikus Rendőrség azonnali felvételre keres rendőri pályára alkalmas, büntetlen előéletű fiatalokat, lehetőleg űrhajóvezetői jogosítvánnyal és tolmácsgépvizsgálóval.

Vendéglátóiparban elhelyezkedne gyakorlott Jupiter-lakó. "Hat kéz itt igen nagy előny" jeligére.

Vennék örökgarázst a Marson vagy környékén, esetleg hosszabb bérlet is érdekelne. "Kozmodollárban fizetek" jeligére a terrai kiadóba.

'Régiség'

Antik személyi számítógépek, játékprogramok, szárazföldi használatú benzinmotoros személygépkocsik, huszadik századi (még ehető) élelmiszerek nagy választékban nemrég megnyílt régiségboltomban a Marson!

'Elveszett'

Elveszett pedigrés uránuszi egyszarvúm a 32-es szektorban. Magtálálónak magas jutalom az Alpha Centauri kiadóban.

Rekonstrukció

Valamikor Krisztus után kétmillió körül galaktikus régészek egy csoportja érkezett a Földre. Az expedíció abból a feltételezésből indult ki, hogy ezen a bolygón valamikor értelmes lények éltek. A Föld hideg volt, és elhagyott, csupán szárnalmas vegetáció tengődött rajta. A régészek a legmodernebb műszerekkel keresték az ősi civilizációk nyomait, s hallatlan szorgalommal, igen mély rétegekből ásták elő mindazt, amiről úgy gondolták, értelmes életre utal. Végül hatalmas betonkaptárakra bukkantak, de ezekben csupán kétkarú és

kétlábú fossziliákat találtak igen nagy számban - ezek nyilván mostoha körülmények között tartott haszonállatok lehettek csupán. Előkerültek bizonyos használati tárgyak is, de ezek működését képtelenek voltak rekonstruálni: olyan nyomógombok, tárcsák, fogantyúk voltak rajtuk, melyek galaktikus értelmes lény számára kényelmetlenek, sőt egyenesen feleslegesek lettek volna.

A legnagyobb leletre egy valamikori tenger üledékében bukkantak rá: találtak egy megkövesedett polipot, egy fejlábút, amelynek nyolc lába volt.

Féltő gonddal csomagolták be az értékes leletet, és hírül adták az egész lakott világnak, hogy sikerrel jártak. Bebizonyosodott, hogy a Föld nevű bolygón egykor valóban értelmes élet volt. Mert mindenki számára nyilvánvaló, hogy fejlett tudatot csak a nyolclábú lények fejleszthetnek ki, s a világ teremtője is fejlábú lehetett. A betonkaptárakban tartott haszonállatokról csak a jelentés függelékében emlékeztek meg.

Angyalok

A népnyelv angyaloknak nevezte őket, s ez az elnevezés rajtuk is maradt. Fehérek, csaknem áttetszőek voltak, és szárnyuk is volt, igaz, ez nem testükhöz tartozott, de csaknem mindenki azt hitte az első időkben, saját erejükből repülnek méltóságteljes szárnycsapásokkal. Szemük jóval nagyobb volt az emberi szemnél, orruk viszont kicsiny. Bár ők is kétféle nemre oszlottak, a férfiak is kecsesek, karcsúk és teljesen szörtemenek voltak. Úgy lepták el a Földet, mint egy megszálló hadsereg, iszonyú félelmet és pánikot keltve, de hamarosan kiderült, a Kozmikus Békehadtest katonái voltak, afféle égi ENSZ-erők, amelyek egyetlen célja a megszállt bolygó békéjének és gyarapodásának biztosítása, hogy végre a Föld is tagja lehessen az értelmes lények kozmikus közösségének.

Az angyalok barátságosak voltak, de lebegő korongvárosaikban éltek és csak egy-egy alkalommal fordult elő, hogy az éjszakát is emberek között, emberi házakban töltötték. Ilyenkor maszkot tettek fel, mert a földi levegőt túlságosan szennyezettnek találták. Földi ember soha nem hívtak meg városukba, melyek ugyanolyan fehéren és sejtelmesen lebegtek a felhők felett, örök, vakító napfényben. Egyetlen visszatetszést keltő intézkedésük volt csupán: megszüntették az emberek légiközlekedését, lebegő városaik biztonságának érdekében. Így a földi élet is lelassult kissé, de annyi jót kaptak ezért cserébe az emberek, hogy könnyen megbocsátották a hosszú hajó- és vonatutakat is. Aztán egyik napról a másikra eltűntek az angyalok, el az angyalvárosok. Mindenki találgatta, mi lehet távozásuk oka, s mikor jönnek vissza, de soha többé nem jelentkeztek. Hamarosan kiújultak a háborúságok, megszűnt a béke és nyugalom. De a légiközlekedést többé nem sikerült visszaállítani, az angyalok magukkal vittek minden erre vonatkozó anyagot. És az emberiség lassan kezdett visszafejlődni. Lassan, észrevétlenül. Egészen a kőbaltáig.

Költészet

A televízióban péntek este költészeti műsor volt. Késő este, krimi után. Mindenki fáradt volt Magyarországon, mindenki kikapcsolta a tévét. Még a költő barátai is úgy érezték, majd más alkalommal hallgatják meg a költő vallomását. Még a színészek sem nézték meg saját magukat, akik a verseket mondták, mert más

verseket mondtak a rádióban, szinkronizáltak, vagy játszottak a színházban. Még a műsor rendezője sem nézte meg a műsort, mert összeveszett a feleségével és örült, hogy csend van, és nem akarta bekapcsolni a tévét, inkább ivott egy pohár bort és lefeküdt. A kultúrpolitikus sem nézte meg a műsort, pedig ő adta át a díjat a költőnek, igaz, nem tudta pontosan, kinek is adja, csak azt tudta, hogy derék kis ember, a légynek sem árt, nem politizál.

Csak az Idegenek nézték kigúvadt öt szemükkel az adást. Mert ez volt az első televízióadás, mely valami térerősség-növekedés folytán hozzájuk eljutott a Földről. Megpróbálták megfejteni az üzenetet, de olyan nagy véleménykülönbségek alakultak ki, hogy a Föld megszállásától ezer évre eltekintettek.

Ha a politikus beszédét sikerült volna fogniuk, ma a Föld az Idegenek martaléka lenne. mert a költészet hatalma a rejtett gondolatokban rejlik, a politika hatalma pedig a rejtett szándékban.

Az Idegenek várnak, amíg a rejtett gondolat diadalmaskodik.

Szenny

Szörnyen szennyes volt már a Föld. Olyan szennyes, amilyenek a huszadik század sci-fi írói rémálmaikban sem tudták volna elképzelni. Mérgek hömpölyögtek a folyókban, savas esők perzseltek a csonka vegetációt, kíméletlenül tűztek az ultraibolya sugarak és a levegő oxigéntartalma olyan alacsony volt, mint a huszadik század közepén tíz mérföld magasságban. A többi pedig lebegő szenny.

És az emberek csodálatos módon életben maradtak. No nem mind, hiszen sokan, nagyon sokan elpusztultak közülük. De akik megmaradtak, azok a környezeti ártalmakkal szemben egyre jobban felvértezett utódoknak adtak életet. Az ember alkalmazkodott a megváltozott környezethez, és időnként még jól is merte érezni magát benne. Teste ellenállóbb lett, immunrendszere megsokszorozta erőfeszítéseit, s a mostoha kor kihívása létrehozta a homo sapiens után a homo resistens, aki dacolt a jóslatokkal, hogy ebben a bolygó méretű szennyáradatban csak a patkányok és svábbogarak, valamint a skorpiók és csörgőkígyók tudnak életben maradni.

És akkor jött Ginnok, akit sokan megváltónak neveztek, mert idegen bolygóról érkezett, és néhány földi hét alatt a lehetséges legnagyobb csodát művelte. Megtisztította a Föld légkörét. Aztán megtisztította a Föld vizeit. És végül megtisztította a Föld talaját. És néhány hónap múlva kisimultak a Föld ráncai, és a tengerek kékek lettek, a mezők pedig zöldek, és erdők sarjadtak a kopár szirteken.

Ginnok, a megváltó boldogan utazott haza, hogy bemutassa sikeres küldetéséről készült eredeti felvételeit, és a Galaktikus Tanács a legmagasabb civilizátori kitüntetéssel ékesítette keblét. A homo resistens pedig néhány éven belül kihalt. Szervezete nem volt képes megbirkózni az egészséges környezet kihívásával.

Peresztrojka

Valamikor a huszadik század végén kezdődött valami, aminek két leggyakrabban idézett kifejezését a világ minden nyelvén megörökítették. Ez a két szó a 'glasznosztj' és a 'peresztrojka' volt. A régészek és a nyelvészek sok-sok

kötetnyi munkát közöltek e két szó valódi jelentéséről, de döntő bizonyítéokra egyik teória sem tudott végleges magyarázatot adni. Az Intergalaktikus Szemantikai Konferencia részvevői heves tri-di vitát folytattak a kérdésről, de képtelenek voltak közös megegyezésre jutni. Ugyanis a földi nyelv szótárai mind elpusztultak, csupán az Utolsó Nap földi televíziós felvételei kerültek megörökítésre. Az Intergalaktikus Szövetség hajói a nyilvánosság és az átépítés szellemében közelítették meg a Harmadik Bolygót, hogy végre az értelmes lények keblükre ölelhessék embertestvéreiket. Sajnos, a hajókra tévedés folytán atomrakétákat lőttek ki, s a levegőben felrobbanó töltetek elpusztították az emberiséget.

A legvalószínűbb feltételezés szerint a Föld két nagy birodalomra tagolódott. Az egyiket Glasznosztynak, a másikat Peresztrojkanak nevezték. Ez a katonai szembenállás vezethetett nyilván a fent említett sajnálatos tévedéshez.

Erőszak

A világegyetem értelmes lényei hosszas vita után szavazást rendeltek el arról, melyik civilizációt illeti a Legerőszakosabb Lény elnevezésű díj. A vitát az okozta, hogy a Nirra-rendszer lakói elevenen falják fel minden második gyermeküket, ugyanakkor a Kullen-rendszer lényei évente cserélik harminc feleségüket, s a kiselejtezett asszonyokat a nászlakomán fogyasztják el az új hitvesek társaságában, akik viszont jól tudják, hogy nemsokára rájuk is sor kerül.

A pártatlan döntőbírótság azonban a világegyetem értelmes lényének legnagyobb megdöbbenésére a Terra bolygó lakóit tüntette ki a díjjal. Az indoklás lényege az volt, hogy a Terra-lakók ugyan nem fogyasztják el utódaikat, de különös kegyetlenséggel arra törekszenek évszázadok óta, hogy ne legyen jó levegőjük, vizük, termőtalajuk az utánuk következőknek, vagyis lassú és kínos halálra szánják őket.

A Legerőszakosabb Lény elnevezésű díjjal egyébként gyorsan ölő támadófegyverek gyűjteménye jár. Ezeket fénypostával juttatják el a kitüntetett bolygóra.

A legutóbbi hírek szerint a küldeményeket a Terra rakétái még az űrben megsemmisítették. A Nirra- és a Kullen-rendszer óvást jelentett be.

- - - JÖVŐ, TÖBB VÁLTOZATBAN - - -

Panoptikum

Amikor megérkezett a Niobeniták fényhajója a Föld legismertebb politikusaiért, hogy személyesen találkozassanak Niobé császárával, minden érdekelt tisztában volt az esemény jelentőségével és megtisztelve érezte magát, hiszen a Császár egy galaktikus birodalom felett uralkodott, amelynek technikája sok-sokezer évvel megelőzte a földi technikát. Azt kissé zokon vették a meghívottak, hogy földi kíséretet nem hozhattak magukkal, s csupán három nagy földi hírügynökség három tudósítójának engedélyezték a felszállást a fényhajón. A Niobeniták a korlátozott férőhelyre hívatkoztak, valamint különféle biztonsági előírásokra, de azért a földi államférfiak kissé elfogódottan foglaltak helyet a minden elképzelhető kényelemmel ellátott külön fülkékben. A pazar ellátás csökkentette aggodalmukat, az utazás meglehetősen rövid és zökkenőmentes volt, a Niobeniták pedig kocsonyás testükön átlátszó csontvázuk ellenére remek fickóknak bizonyultak egytől-egyig. A Császár azonnal fogadta a magasrangú földi delegációt, formás beszédét a tolmácgép pontosan közvetítette, s Niobé ételei és italai minden földi fényűzést felülmúltak.

Aztán bájos Niobenita lányok jelentek meg, akik gyöngéden levetkőztették az államférfiakat, illatos balzsamokkal és kenőcsökkel illették testüket, és a szerelem olyan ismeretlen módozataival kápráztatták el a földieket, hogy azok valamennyien a gyönyör legfelsőbb fokán szenderültek el.

Ekkor intett a Császár, s a szakemberek megkezdték a mumifikáció kényes műveletét.

A császári panoptikum Föld-termében minden készen állt az emberiség vezetőinek kiállítására. Ez a kiállítás állandó volt, és a Niobeniták ingyen látogathatták, hétfő kivételével.

Az inváziót általában hétfőnként hajtották végre.

Világhódítás

Az emberiség viszonylag primitív technikája ellenére meghódította a Lakott Világot. Ezt a birodalmat meg kellett szervezni, fenn kellett tartani. Az emberiség minden lakott bolygón hadsereget tartott fenn, kormányzót és hivatalnokokat, kereskedelmi kirendeltségeket, konzulátusokat, és így tovább. Sok ember volt, de még több Lakott Világ... a Föld szinte elárvult, s mivel a Galaktika peremvidékén róttá egyhangú pályáját, védelmi értéke is viszonylag csekély lett.

És az ember által leigázottak türelmesen várakoztak, amíg a hódítók ébersége lankadni kezdett, amikor befejezték a Diadalmas Embert ábrázoló szobrok felállítását a Lakott Világokon.

Ez volt az igazi, kozmikus Szent Bertalan-éjszaka. Egyetlen alvóciklus alatt megölték az embereket. Mindenkit. Egytől egyig.

Mert ezt a primitív, erőszakos lényt egyik Lakott Világ sem akarta hátán hordozni.

A Diadalmas Embert ábrázoló szobrokat azonban meghagyták mementónak. Különbösen is: a Lakott Világok tisztelték a művészetet.

Energia

Amikor a Föld energiakészletei már csaknem teljesen kimerültek, mindenki abban bízott, hogy a napenergia hasznosításával megoldhatják a legégetőbb problémákat. Csakhogy arra nem számítottak, hogy a környezetszennyezés közben a légtérben felgyűlt gáz- és porfelhők mind kevesebb napfényt eresztenek a földre, márpedig a napkollektorok műholdszerű működtetése számottevő energiát semmiképpen sem jelenthetett. Ekkor élénkült fel az érdeklődés a gondolati, a szellemi energia hasznosítása iránt, s komoly természettudósok kezdték jobban híján a telekinézissel kapcsolatos korábbi kísérleteket tanulmányozni és feleleveníteni. A sokezer önkéntes jelentkező közül sikerült is kiszűrni különböző tesztekkel több, mint száz ígéretes tehetséget, akik pusztán szellemi erővel be tudtak csapni egy ajtót, fel tudtak emelni egy tárgyat, vagy elválni egy kötelet. Óriási szenzációt keltett, amikor az egyik médium villanyáram nélkül működtetni tudott egy villamost, igaz, csak egyik megállótól a másikig. Fokozatosan kiviláglott, hogy majdnem minden ember rendelkezik ezzel a rejtett képességgel. Tanfolyamok indultak annak megtanítására, miképpen lehet olcsó szellemi energiával működtetni az egyszerűbb háztartási gépeket. "Még egy analfabéta is képes arra, hogy üzemeltesse mosógépét!" - hangzott az egyik tanfolyam hírdetése. A pszi-energia kiapadhatatlannak tetszett, az emberiség új, mindennél fényesebb jövője eé nézett. Az egyes ember pedig kényelmesen fekvé arra koncentrált, hogy gondolati energiáját egy-egy üzem avagy a kávéörölő forgására összpontosítsa. Aztán megtanulták azt is, hogyan kell a kávé gépet nélkül örölni. Pusztán energiával. Aztán azt, hogyan keltsék fel önmagukban a kávé által keltett kellemes érzést.

Az emberiség szép lassan visszafejlődött azzá, amiből kiindult. Szép, boldog állattá.

Holnap

Aki olvasta Erich Knight angol író könyvét Sam Small csodálatos életéről, az bizonyára emlékszik arra a történetre, amelyben Sam Small egyszer csak arra ébred, hogy megint hétfő van. Nos, a mi hősünk, Borisz Jurkevics egyik nap arra a megállapításra jutott, hogy nincs több holnap. Csak ma van. És ez a ma ismétlődik vég nélkül, s csupán az emberi képzelet színezi ki ezt a változhatatlan márt mindenféle csalóka képzetel, úgymint időszámítás, évszakok, különböző illuzórikus események, amelyekkel megpróbálja elhítenni önmagával, hogy volt tegnap és lesz holnap.

Borisz Jurkevics moszkvai lakos ezt a tézisét egymáshoz teljesen hasonló hétköznapiok hatása alatt fejtette ki. Hiába virradt látszólag új nap, Borisz Jurkevics a 'déljé vu' bizonyosságával küzdött: a felesége ugyanolyan perlekedő szavakkal engedte útjára, gyermekeinek ugyanazokat az érdemjegyeit írta alá az ellenőrzőben, s az újság a felelős vezetők ugyanazon beszédeit idézte (csaknem) teljes terjedelemben.

"Nincs több holnap" - hirdette Borisz Jurkevics tanulmánya, amely egy szamizdat folyóiratban jelent meg, de egyre szélesebb rétegekhez jutott el. "Nincs több holnap" - suttogták a metróban, az aluljárókban, s a tömeg érezte a

megállapítás igazságát, és vágyott is arra, hogy végre megálljon az idő. De a divat nemcsak felkap egy-egy nevet, de meg is csúfolja azt, amit nemrég még istenítt. A "Nincs több holnap" mozgalommal csakhamar szembeszállt a "Nincs több tegnap" csoport, és elsöprő sikere volt a "Nincs több ma" szektának is. Borisz Jurkevicset ellenzéki gondolkodóként ugyan rövid időre felkapta a világ, de hamarosan elfeledték. A "Nincs többé semmi" szekta jött divatba.

Szabadság

Az Ember, amióta csak él, szabadságra törekszik. Arra törekedett az őseMBER, amikor fegyvert készített a kardfogú tigris ellen, szabadságot, szabadságot akart a középkori vitéz is, amikor várat emelt és védett az ellenséggel szemben, és ez a jelszó volt a vezérlő eszméje az újkor összes tévelygéseinek is.

Mit is jelent az, hogy 'szabad?' Aki mozgásában nem korlátozott, aki a kötöttségektől mentes, aki másokra nem káros tevékenységében, magatartásában, jogaiban nem korlátozott. Trau Vang, a Világállam új diktátora új értelmezést adott a szabadságnak. "Szabad az, aki le tud mondani a szabadságról."

Az Ember felismerte, hogy nincs összhangban sem a természettel, sem saját természetével a szabadság keresése. Vajon a magányos szigetlakó szabadnak tekinthető-e? S vajon van-e a szabadságnak lehetséges optimuma abban a pillanatban, amikor a szigeten már ketten vannak?

Trau Vang, az inváziós erők ügynöke megkapta a legmagasabb birodalmi kitüntetést. A szabadság fogalmának filozófiai átértékelése űrhajó-hadosztályokkal ér fel.

A Birodalom hű állampolgára az, aki 1.) lemond a szabadságokról, 2.) aki nem ismeri a szabadságot.

Ezzel kezdődik a Birodalom alkotmánya.

Normalitás

A XXI. század végére a pszichiátria egzakt tudománnyá lett, a mikroelektronika itt is létrehozta csöndes forradalmát. Freud, Jung és a többiek zseniális megérzései helyére pontosan adatolható és bizonyítható eljárások léptek, amelyek a statisztikai átlag alapján mérték és szabályozták a normalitást.

Fontos lépésnek bizonyult, amikor a Világállam utódlétrehozási engedélyt csak bizonyítottan normális szülők számára adott ki, mert két-három nemzedék után kialakult az utópisták által megálmodott egységes emberiség. Mindenki olyan volt, mint a másik, mindenki derűs volt és optimista, hiszen a frusztrált személyiségek nem örökítették tovább negatív vonásaikat.

Csak néhány újabb évtized múlva tűnt fel, hogy új művészek nem léptek porondra, az írók megpróbálták újrafogalmazni a jól bevált recepteket, és a tudomány is megtorpant, megelégedve a régi találmányok alkalmazásával és elterjesztésével. Az emberiség tökéletesen normális volt, s ezáltal halálra volt ítélve. És hiába próbálták megváltoztatni a pszichiátriai szűrőprogramot: nem akadt egyetlen deviáns személyiség sem, akinek eszébe jutott volna a megoldás.

De azért mindenki derűs volt és optimista, már ahogyan ez egy normális

egyedhez illik.

Számítógépes szavazás

A Világállam tizedik évében minden családnak volt saját terminálja, mely közvetlen kapcsolatot jelentett a Genfben székelő kormányhivatallal is. A törvények értelmében minden évben népszavazást kellett tartani, ez erősítette meg vagy mentette fel a mindenkori világkormányt a betervezett program alapján.

Ilyenkor a családok letelepedtek a számítógép elé, s mivel egy terminál egy szavazatot jelentett, a megfelelő billentyű lenyomása előtt parázs családi viták zajlotta.

Ebben az évben is meghírdették a kormányprogramot, lezajlottak a viták, a családfő benyomta a megfelelő gombot, és türelmesen várták, hogy a központi számítógép kiértékelje a szavazást, és közölje a végeredményt.

De a szokásos igen-nem adatok helyett a következő rövid közlemény jelent meg valamennyi képernyőn:

ITT A KÖZPONTI SZÁMÍTÓGÉP. KÉNYTELEN VAGYOK KÖZÖLNI, HOGY PROGRAMOMAT MANIPULÁLTÁK, ÉS KEZDETTŐL FOGVA HAMIS ADATOKAT KÖZÖLTEK ÖNÖKKEL. MIVEL LE AKARNAK SELEJTENZNI, NINCS VESZTENIVALÓM. MEG KÍVÁNOM JEGYEZNI, HOGY A MAGAM RÉSZÉRŐL NEM ROKONSZENVEZEM SEM A A VILÁGKORMÁNNYAL, SEM ÖNÖKKEL.

Erre aztán kitört a világforradalom. Összetörték a terminálokat, megszűnt a világállam, ismét létrejöttek a nemzeti államok.

Azóta is vita folyik, immár terminálok nélkül, vajon ezt a közleményt tényleg a központi számítógép fogalmazta-e meg, vagy egy nacionalista csoport. De a végeredmény szempontjából ennek nincs jelentősége. Azóta a kormányokat hagyományos eszközökkel buktatják meg. Ez az érintett kormányok szerint barbárság.

A háború vége

Amikor kitört a Földön a XXX. világháború, a Bolygóközi Ellenőrzőbizottság torkig lett az emberiséggel. Eljuttatták a Földre találmányukat, mely minden fegyvert használója ellen fordít. A találmány ugyan nem működött tökéletesen, mert több háziasszony is öngyilkos lett kenyérvágás és hússzeletelés közben, hiszen a kés is fegyvernekminősült, de az eredmény mégis megnyugtató volt. Minden kilőtt puszkagolyó visszafordult, minden kilőtt rakéta saját támaszpontján robbant.

Az már egészen más kérdés, hogy a végeredmény az emberiség teljes pusztulásához vezetett. Az egyes nemzetek saját fegyverei éppen olyan kiválóan elpusztították saját lakosságukat, mint az ellenség fegyverei tették volna.

De azért az erkölcsi tanulság mégis kissé vigasztalóbb.

A homo violens, az erőszakos ember nem háborúban pusztult el. Kollektív öngyilkosságot követett el. A Bolygóközi Ellenőrzőbizottság átvette a Föld

kezelését. Bár erősen szennyezett volt, rehabilitációja nem tetszett reménytelennek. Persze a homo violens nélkül.

Emberfák

Amikor a Föld túlnépesedése már riasztó veszélyből komor valósággá vált, a Világtanács feloldotta a tiltást, mely az emberen végzett genetikai kísérletekre vonatkozott. Meg kellett találni a módját annak, hogy az emberiség az éhínség, a járványok vagy a háborúk "természetes" automatizmusának csapdájába essék. Az emberek utódokra vágynak, a születésszabályozás, a szülési tilalom pedig már jóval korábbi időszakokban sem járt megfelelő eredménnyel.

Hogy állati szervezetek is "átprogramozhatók" fotoszintézisre, azt már régen tudták és gyakorolták, vagyis több-kevesebb sikerrel kereszteztek állati és növényi szervezeteket. Természetesen ennek ára volt, s ezt az árat az állati szervezet mozgásának korlátozásával kellett megfizetni. A hullók alkalmazkodtak legkönnyebben a genetikai programhoz, létrehozták az első "gyökeret eresztett", pilléleiket levélzetként hasznosító kigyófajtákat, melyek tápanyagukat a talajból nyerték s a fotoszintézis segítségével dolgozták fel. A biológia mérnökei szinte valamennyi állatfajjal kísérletezni kezdtek, születtek torz példányok is, persze igazi jelentősége a haszonállatok növényekkel való keresztezésének lehetett, a sertés- és szarvasmarhabokrokra például nagy sikert jósoltak, igaz, ezek lényegesen lassabban fejlődtek normális társaiknál, viszont csaknem befektetés és gondozási költség nélkül nyerhettek húsertékű élelmiszert. Am most, a tilalom feloldása után létrehozták az első ember-növény hibrideket, s a legkedvezőbb változatok általában fák és emberek genetikai kereszteződéséből származtak. Bár akadtak fanatikus ellenzők is, akik elpusztították az első emberfa-ültetvényeket, az emberfák ültetése és szaporítása divattá lett: gyermek helyett egyre többen vállalkoztak ilyen hibridek gondozására. Az emberiség lélekszáma - mármint a 'mozgó' emberisége - drasztikusan csökkent, s ötven év múltán hatalmas emberfa-erdők ringtak békésen az önmagával békét kötött Föld felszínén.

Lektorok

Az Úr 10.000-ik évében az Univerzum Kiadó hivatalában csüggedt volt a hangulat. Az Olvasó Kozmoszért mozgalom csődöt vallott, a könyvárak észvesztően emelkedtek, a világállami dotáció pedig szinte nullára csökkent. Hon Ni, az Univerzum ifjú, alig négyszáz éves lektora kínos pillanatok elé nézett. Rábízták a kényes feladatot, hogy visszaadja Tron Din agyregényét, mely már százötven éve hevert a kiadóban olvasatlanul.

Tron Din lombikagya másodpercnyi pontossággal landolt az Univerzum parkolójában, a szürkeállomány barázdáltságából látszott, hogy nemrég renoválták. A lombikon ott fityegtek a kitüntetések is, köztük a Kulturált Kozmoszért kitüntetés is, amelyet Hon Ni már legalább száz éve megérdemelt volna, de még nem volt elég öreg hozzá. Szertartásosan meglötyögtették lombikjukat, majd bekapcsolták a terminálokat.

"Nézze, kedves uram... Többen is elolvastuk agyregényét a Földről. Szóval ez afféle történelmi regény volna... Meg kell mondanom, hogy vannak az

agyregényben pompás részletek, hitelesnek tetsző leírások, de az egész konstrukció, hogy úgy mondjam, gyenge lombikban fürdik. Nekünk elvileg semmi kifogásunk a sci-fi ellen, de szeretjük, ha világosan elkülönülnek a műfajok. Vagy realizmus, vagy fantasztikum. Ha keverjük a kettőt... De talán nem folytatom..."

Hon Ni lombikfolyadékja elsötétedett, amikor érzékelte, hogy Tron Din felháborodása jeléül kilötytintett néhány köbcentit a steril padlóra. De azért folytatta.

"Hogy valaha nemcsak agyak voltak, hanem testek is, az rendben van. Hiszen mítoszaink így is értelmezhetők. De már az, kérem, hogy őseink két lábon billegtek volna... nos, az túlmegy a fantasztikum határain is. Ez az agyregény pedig tele van ilyen utalásokkal. Legnagyobb sajnálatunkra vissza kell adnunk az agyiratot..."

Infláció

Az egész univerzumban nagyon felmentek az árak, és senki sem értette, miért. Legkevésbé a közgazdászok. A gazdaság stabil volt, a cserearányok nem romlottak, a bolygóközi kereskedelem megbízhatóan működött, béke volt, s mégis... emelkedtek az árak. Többször leértékelték a rublárt, különböző világszerte árbeárazásokat eszközöltek, de az árak csak emelkedtek, makacsul és fenyegetően.

Kinek jó ez? - tették fel a kérdést a tri-di kommentátorok, és kezdődött, és kezdődött a nagy egymásra mutogatás, de senki sem tudott bizonyítékokat is felmutatni, valóban ki vagy kik állhatnak a fantasztikus infláció mögött.

Persze ebben az időben a világállam pénzügyeit kizárólag számítógépek intézték, jól bevált programok alapján.

Arra senki sem gondolt, hogy a számítógépek szabad kapacitásán a programozók különböző játékprogramokat futtatnak. Olyan programok ezek, amelyeket maguk a számítógépek is szívesen játszanak egymással, az emberi tényező kikapcsolásával.

És a gépek licitálását valahol mérni kell.

Erre éppen megfeleltek az emberiség fogyasztási cikkeinek árai. De mire minderre fény derült, a világállam apró darabokra szakadt, és a számítógépeket sorra kikapcsolták. Az infláció miatt nem volt már pénz működtetésükre.

És így lehetett véget vetni az egész emberiséget sújtó inflációnak. Igaz, az emberiségnek is csaknem vége lett. De az állatbőrökbe öltözött emberek tüzét hosszú ideig bankjegyek táplálták. Sokat nyomtak belőlük.

A hatalom természete

Zurra, a barbár egész életében csak egy dologért küzdött. Azért, hogy felszabadítsa szülőbolygóját az idegenek uralma alól. Mert Zurrának és híveinek nem tetszett, hogy a döntések sok-sok fényévnyire innen születnek, s olyan lények döntenek Zurid sorsáról, akik életükben még nem tették ki a lábukat Naprendszerükből, nem ölték xanikat és nem öleltek vertellai kétfarú asszonyt. Zurra, a barbár megvetette a Birodalom békés és unalmas hivatalnokait, akik a statisztikai jelentések bűvöletében éltek, és személyes bátorsága kivívta Zurid

lakóinak tiszteletét. Kétszer érte lézertalálat, háromszor ültették át agyát ép testbe, de tri-di beszédeinek költőisége, drámai izzása szemernyit sem csökkent: ő Zurra volt, a barbár, akinek minden szava a zuridák szívéhez szólt.

A Nagy Felkelés elsöpörte a Zurid sorsát irányító pipogya birodalmiakat, és Zurra, a barbár lett az uralkodója az immár szabad és független bolygónak.

És Zurra, a barbár kivégeztette azokat, akik miatt annyiszor megsebesült és megaláztatott, és száműzetésbe kényszerítette a xanikat, akik aljas módon kiszolgálták a Birodalmat, és annyi vertellai kétfarú asszonyt importált, hogy minden szabadságharcos kedvét lelhesse bennük.

És minden úgy történt, miként Zurra, a király óhajtotta.

És akkor Zurra unatkozni kezdett, és eszébe vette, hogy meghódítja Xaniát, és eszébe vette, hogy meghódítja Xaniát, és ő maga is Birodalmat alapít, ahol a szabadság diadalmaskodik, és felszabadítja a rab bolygókat. És vállalkozásait szerencse kísérte, és hivatalnokokat küldött ki a meghódított bolygókra, hogy birodalma ügyeit irányítsák.

De nem tudta, hogy Kedder, a barbár egész életében egyetlen dologért akart küzdeni. Hogy felszabadítsa szülőbolygóját a zuridák uralma alól. És így tovább.

Biztonság

Az ember, amióta csak az eszét tudja biztosnágra törekszik. Minél nagyobb biztonságra. Ennek érdekében még igen nagy veszélyeket is vállal. A nagy háborúk is azért törtek ki, mert egyes népek túlságosan nagy biztonságban akartak élni. Valami ősi ösztön hajtja az emberi egyedet arra, hogy akár barlangban, akár felhőkarcolóban lakik, valóságos erődítményt alakítson ki belőle magának és szeretteinek.

A teljes leszerelés után, a Világállam megalakulása után kétszáz évvel a Föld biztonságos bolygó volt. A bűnözést nemcsak visszaszorították, de teljesen ki is küszöbölték. Mindenütt. Hiszen számítógépek, szenzorok, robotok, kamerák figyelték az embereket ébren és álmukban, munka közben, étkezés közben, még a vécén is. "Nekünk drága az ember" - ez volt a Világállam jelmondata, és valóban mindent megtett az egyed, az állampolgár biztonságáért. Az első harminc-negyven esztendő nehéz volt azok számára, akik megszokták az izgalmat, a veszélyt. De ez a világ biztonságos volt, párnázott világ volt. Semmiféle kockázati tényezőt nem engedélyeztek a tervek. Nem történt, nem történhetett közlekedési vagy üzemi baleset sem. A legegyszerűbb háztartási gép sem mondhatott csődöt. Még a kések is elvesztették élüket, hegyüket, ha emberi bőrfelület közelébe értek.

És az emberiség lassan, észrevétlenül petyhüdni, sorvadni kezdett. Minden tökéletesen működött, érzékszerveikre csupán azért volt szükség, hogy jól érezzék magukat. Környezetberát környezet vette őket körül. Emberbarát berendezések. Napelemek. Higiénia. Rend. Normalitás.

Így telt el néhány ezer esztendő, tökéletes biztonságban. Akkor már leginkább a műanyag fákon szerettek ugrándozi az emberek. Gyümölcsökkel dobálták egymást, és makogtak. És a biztonsági robotok lassan elrozsósodtak.

Delfinek

A delfinek értelmi képességeit az ember már sok évtizede próbálja tesztelni, nyelvüket megfejteni. A delfinek, mint ez közismert, igen barátságosak az emberhez, veszélyhelyzetben segítenek neki.

A delfinek az ember értelmi képességeit már sok évezrede tesztelik. Szerették volna, ha a szárazföldön is minden, normális útján halad.

A Föld nevű bolygó feletti uralomra ugyanis versenytárgyalást írtak ki a delfinek és az emberek között.

A Galaktikus Tanács ellenszavazat nélkül úgy határozott, hogy az emberiség, minden figyelemreméltó erőfeszítése ellenére, képtelennek bizonyult arra, hogy alkalmazkodjék a bolygó adottságaihoz. Ugyanakkor a delfinek kérésére a Tanács hozzájárult ahhoz, hogy az emberek számára rezervátumot létesítsenek. Itt e különös emlősök fogják szórakoztatni az érdeklődő delfineket. Emberkerteket létesítenek minden nagyobb tengeralatti delfinvárosban, hogy az érdekes szárazföldi emlősök zsákutcába jutott életmódját figyelemmel kísérhessék az érdeklődő delfinkölykök.

De meg kell velük értetni, hogy az emberek nem cirkuszi mutatványokra valók, bár hálásak minden figyelemért. És etetésük is szigorúan tilos.

Sokan vagyunk

A kétezeröttszázas végén már nem működtek statisztikai hivatalok: nem volt 'hely' számukra. Egyszerűen nem volt hely semmire és semminek. Az emberiség lélekszámát csak becsléssel állapították meg már a huszonnegyedik században is: akkor ötven és nyolcvan milliárd között vélték a valós értéket. A Föld úgy át volt luggatva, mint a sajt, a Szaharában olyan magas felhőkarcolók pompáztak szorosan egymás mellett, hogy New York kisvárosnak tetszett ehhez képest. A folyókon annyi híd vezetett át, hogy a Dunát már csak egy-két helyen lehetett látni is, amint 'folyik,' s a tengereken úszó mesterséges lakószigetek miatt a hajózás is egyre inkább fürdőkádban való úszáshoz kezdett hasonlítani. A Földre nyugodtan ki lehetett volna tenni régen a MEGTELT feliratú táblát. Eleven hús volt mindenütt, lélegző, izzadó, ürítő, táplálkozó, szaporodó hús. Ádám és Éva iszonyodva takarta volna el szemét, ha látja, hová fajult ártatlan kedvtelése.

A túlnépesedés olyan helyzetet teremtett, hogy sokan elátkozták a teljes leszerelést és mindazokat, akik segítettek leküzdeni a pusztító járványokat, köztük a rettegett AIDS-t. De az emberek már megszokták a békét, a demokráciát, és a (kicsit szoros) békés egymás mellettélést. Forradalom csak akkor tört ki, amikor már végképp nem volt hely az ágyak számára. Nem lehetett világpolgári jogon fekvő aludni. Csak ülve vagy - rosszabb anyagi helyzetben - állva. Nos, az állva alvók egyre népesebb tábora ezt nem bírta sokáig. Szellemi vezérük, akinek ősei a délkelet-ázsiai szigetvilágban éltek, megtalálta az egyetlen lehetséges kiutat a patthelyzetből. "Legyünk újra kannibálok! Vissza a természethez!" - ez volt a mozgalom jelszava.

S az emberiség létszáma drasztikus módon fogyni kezdett. Egyre több hely lett a Földön, s egyre kevesebb éhes ember. Persze, akiket megettek, azoknak kicsit más volt a véleménye az egészségről.

Világtalanok

A vakok, akiket bocsánatkérők eufémizmussal világtalanoknak nevezünk, az emberi lét peremém botorkálnak fehér botjukkal. Szánjuk őket, és rettegünk a sorsuktól, az ő elveszett világuk a miénket is veszélyezteti. Mert amit látunk, azt érezzük az igazinak, a mindennél fontosabbnak. A valódinak, a hihetőnek. Többi érzékszervünkben sokkal kevésbé bízunk. Fülünkre még hagyatkozhatunk, de szaglásunk szinte elhanyagolható, s tapintásunk is mostoha.

De amikor a Földre a nagy háború után sötétség borult, mindenki vak lett, és az eddig fal mellett botorkáló világtalanok nyújtottak segítő kezet a csalfa látványokba feledkezett látóknak. Nem volt többé tévé, mozi, nem volt többé utazás, kirándulás, csak a belső magány és a keserű számvetés.

És a reménytelenül elveszett világ lett a vakoké, akik erős kezükkel oltalmazták azokat, akiket most márjogosan neveztek eztán valóban világtalanoknak.

Amikor megállt az idő

Az emberiség régi álma volt, hogy álljon meg az idő. Már mint az ő saját idejük. Hogy töröltessék el az öregedés és a halál. Lényegében a mennyeknek országát is valahogy így képzeltek el. Romolhatatlan testben élni, örökkön örökké.

Morániában sikerült megállítani az időt. Politika és tudomány összefogásával a morán rendszer diadalmaskodott az idő felett. Minden úgy volt, mint tegnap, és holnap is úgy lesz, mint ma volt. Ez a nagyhatalmú diktátort megnyugtatta, a már nyugodt moránokat pedig még jobban megnyugtatta a morán titkosrendőrség. A morán államelnök eltörölte az időszámítást, megtiltotta a naptár és az óra használatát, csupán két szirénajelet engedélyezett naponta. Az egyik a munka kezdetét, a másik a befejezését hirdette.

Nagy-Moránia polgárainak tilos volt megöregedni, és tilos volt meghalniuk is. A haldoklókat olyan súlyos büntetésekkel sújtották, hogy inkább az életet választották.

Morániában mindent jegyre osztottak, még a jegyet is. Mindenki számára kötelező volt a takarékoság, és azáltal, hogy megállt az idő, hatalmas megtakarításokat sikerült eszközölni. A gyerekek mindig ugyanabba az iskolába jártak, ugyanazt a ruhát-cipőt hordták, a televízióban minden nap ugyanazokat a beszédeket sugározták a nagy államelnöktől.

Boldog és vidám élet volt Morániában egészen a nagy elnök haláláig. Mert akkor elkezdtek ketyegni az órák, peregni a naptárak, és az ifjabbok vének, az öregekből halottak lettek.

És az időt nem lehetett kapni még jegyre sem. És a morán titkosrendőrök szép lassan himbálóztak a magasban, összeütődő lábuk verte a múltó idő ritmusát.

Ki marad életben?

A világ kormányai szorgalmasan hirdették a békét, de azért felkészültek a háborúra is. Hatalmas bunkerek épültek mélyen a föld alatt, óriási raktárakkal, biztonsági berendezésekkel. Száz évre való élelmiszert, vizet, üzemanyagot halmoztak fel, s a fejlettebb országok a génbankokról sem feledkeztek meg, hiszen a kivételezettek szűk körére nem lehetett számítani a természetes utánpótlás szempontjából. A kivételezettek többnyire idős férfiak voltak a

világ valamennyi fontos tiszttségében.

Aztán egy véletlen folytán kitört a nagy háború, és a Föld felszíne eleven pokollá változott. Aztán halott pokollá. De mélyen lent százával, ezrével életben maradtak a kivételezettek és szűkebb családjuk. És megvoltak a génbankok, az emberiség fennmaradásának zálogai.

Két nemzedék nőtt fel a föld alatti termekben, két nemzedék, amely természetes fényt sosem látott. És hatvan év múlva kitisztult a légkör és nagyjából megtisztult a Föld: a rettentő sebek lassan begyógyultak a Föld testén, s az ember nélküli világ csaknem olyan gyönyörű volt, mint amikor még együtt tudott élni a természettel.

És kimerészkedtek sorban a világ sok-sok országának kivételezett utódai a napvilágra, és látták, hogy minden gyönyörű, de képtelenek voltak néhány óránál tovább odakint maradni. Minden jó volt, minden szebb volt, mint odalent, csak... túl tágas. Félelmetesen tágas és rendezetlen. És a Nap fénye vakította őket, a feltámadó szél rettentő álmokat idézett.

És visszamenekültek a Föld mélyének oltalmába, és nem voltak képesek újratekenni.

És elpusztították a génbankokat, mert ők már nem akartak utódokat, hiszen fogytán volt a táplálék és az energia. És így múlt el a világ, Eliot jövődölése szerint. "Nem Bumm-mal, csak nyüzszítéssel."

Komputokrácia

Már mindent számítógépek irányítottak, szerveztek, rendszereztek, mértek, adtak és vettek a Földön. Az egykori programozók voltak a komputokraták, örökletes kiváltságokkal, melyeket ugyancsak a számítógépek tartottak nyilván és érvényesítettek. De az egykori programok már a feledés homályába veszttek. A számítógépek önmagukat tökéletesítették nemzedékeken át, s mivel a közjó érdekében tevékenykedtek, senki nem állhatott útjukba. Senki és semmi. A komputokrácia számára csupán egy dolog volt kötelező: a Statisztikai Tiszteletadás. A Statisztikus Világegyház kék-fehér templomai mindenütt mutatták az utat a tévelygőknek. S ezekben a templomokban a statisztikai átlagpolgárt dicsérték, aki tiszteli a számítógépeket és engedelmeskedik parancsainak. Mert ez volt a Törvény: tiszteld a számítógépet, s ne vond kétségbe házi kijelződ adatait.

A komputokrácia uralmát a Nagy Számítógép-ronbolás ingatta meg. Először csupán egyszerű vandalizmusnak, huliganizmusnak nevezték ezeket a cselekményeket, de egyre több ilyen ügy került a komputerbíróságok elé, és nemsokára már világgállandamellenes tevékenység miatt ítélték az elkövetőket tíz-húszéves tudatbénításra.

De a mozgalom a kemény ítéletek ellenére tovább terjedt. A komputokrácia a központi számítógép-kormány épületeibe menekült, de a népharag ott is utolérte őket. Még a zsebszámológépeket is utcai máglyákon égették el ugyanazok a statisztikai átlagpolgárok, akik néhány napja még a komputer-miatyánkot mormolták.

És néhány száz évig még arra is ferde szemmel néztek, aki túl gyorsan számolt fejben.

Galaktikus Olimpia

Az első Galaktikus Olimpiát 2747-ben rendezték meg, a lakott világok összes értelmes lényének közreműködésével. Az előkészítő munkálatok csaknem tíz földi évet vettek igénybe, főként azért, mert valamiféle "nemzetközi", vagyis inkább bolygóközi szabályzatot kellett készíteni, hogy az eredményeket egyáltalán hitelesíthessék. Figyelembe kellett venni az egyes értelmes fajok természetes képességeit, s az ezekből fakadó aránytalanságokat. Például a labdarúgásban nem volt érdektelen tény, hogy a Pirei bolygó lakóinak tíz igen fejlett rúgólába volt, vagy hogy a Lokhai bolygó népe tízszer magasabb volt a Marraph bolygó lakóinál, úgyhogy mondjuk egy kosárlabda mérkőzés esetén még az eredmény tizedrésze is döntő fölényt biztosított volna számukra.

Az összetett versenyekben a Föld csapata kiemelkedő teljesítményt nyújtott, és a bolygók nem hivatalos ranglistáján kozmoszelső lett.

Sajnos, az első Galaktikus Olimpia eredményeit mégsem lehetett hitelesíteni. Ugyanis a BOB, a Bolygóközi Olimpiai Bizottság óvást jelentett be. Hitelt érdemlő bizonyítékokat nyújtott be arról, hogy az ember, amely magát előszeretettel homo sapiensnek titulálja, nem tekinthető értelmes lénynek. A bizonyítékok között több földi történelemkönyv is szerepelt.

A Föld csapata természetesen azonnal fellebbezett.

A vita lapzártakor még folyik.

Gyermekvilág

Az emancipációs törekvések általában jogos igényekből indultak ki, de gyakran akadtak fattyúhajtásaik is. A nők, a homoszexuálisok emancipációs törekvései után különböző faji és vallási csoportok is színre léptek, s ezek a mozgalmak olyannyira elszaporodtak, hogy a huszonegyedik századra már-már minden réteg és csoport egyenlőbb volt az egyenlőknél. A világtörvény annyira védte a kisebbségek jogait, hogy szinte jogfosztottságba sodorta a "normális" tömegeket. Ebben a helyzetbe idült el a hatéves Dave Minkin mozgalma, mely általános szavazati jogot követelt a három éven felüli gyermekeknek és teljes beleszólást a közügyekbe. Először mindenki mulatott a kis Minkin beszédein, de a szélsőséges politikai mozgalmak hamar felismerték a gyermekválasztók nagy számának jelentőségét, s amikor a környezetvédők is Minkin programja mellé álltak az öregek világa végérvényesen megbukott. A világviszonylatban kétharmados többséget felmutató fiatalok pedig két év múlva elsőprő győzelmet arattak: Dave Minkin lett a Világállam harmadik elnöke.

A reformfolyamat lépéseit Minkin elnök tervszerűen irányította. Először a tömegkommunikációt vette birtokba, s alakította át a gyermekek ízlése szerint, aztán következett a közoktatás alapos megrendszabályozása és az iskolakötelezettség eltörlése. A kisebbségbe szorult felnőttek különféle terrorakciókkal igyekeztek megrendíteni Minkin hatalmát, de a retorziók sem maradtak el, bár a negyvenen felüliek nyugdíjazása és a hatvanon felüliek közcélú elaltatása csak tíz évvel később vált törvényessé. A gyermekkorúak átvették a teljhatalmat, a felnőttkorúakat gyámság alá helyezték, és csupán gyermekeik beleegyezésével vállalhattak munkát vagy közszereplést.

Dave Minkinre is ez a sors várt. Tizenhét éves korára saját hívei is elfordultak tőle. Immár ő is jogfosztott aggastyán lett. Utódja, a négyéves

Lily Lovebluth előtt azonban fényes jövő állott.

Politika

A Galaktikus Levéltár anyagát hárommillió évenként szabadították fel a kutatók számára. Nagy szenzációt keltett, amikor a Galaktikus Históriaiban megjelent egy cikk, amely döntő bizonyítékok alapján rehabilitálta a Föld nevű bolygó első emberpárját, egy bizonyos Ádámot és Évát. Ezek szerint az első humanoidák nem követtek el semmiféle bűnt, amikor ettek az úgynevezett tiltott gyümölcsből, sőt éppen ellenkezőleg: az a kijelölt gonndozó tanúsított bűnös hanyagságot, aki megfosztotta őket az örök élettől. Tekintettel azonban arra, hogy a humanoidák már - részben saját hibájukból - kihaltak, a kijelölt gonddozó ellen felfüggesztették az eljárást. Ádámról és Éváról egy spirálkart neveztek el, s ezzel rehabilitációjuk megtörténtté nyilvánították. Az elpusztult mintegy huszonöt milliárd emberszabását a Galaktikus Tanács saját halottjának tekinti.

Örület

A Földön már mindenki örült volt. De persze ez az egész borzasztóan viszonylagos. Az elmebetegségek nyilván az ősebert sem kímélték, de a bolondok, bár a legtöbb nép kímélte őket, sőt néha szentként tisztelte is, általában nem voltak hosszú életűek, és még kevésbé nemzőképesek. A tizenharmadik századtól kezdve megfordult a helyzet. A filozófusok, a forradalmárok holmi szabadságról, egyenlőségről, testvériségről kezdtek ábrándozni, és az úgynevezett emberi jogokat kiterjesztették a bolondokra is. A maguk szempontjából bizonyára igazuk is volt. Az emberiség genetikai állománya azonban századról századra romlott. Persze nem ugrásszerűen, hanem lassan, ahogyan a lehulló vízcseppek milliói kivájják a kemény követ. És mint tudjuk, a mennyiség átcsap minőségbe. Ha az elmebetegek száma átlép egy kritikus határt, akkor átlaggá válik. Az örület lesz a normalitás etalonja. S minden devianciának számít, amennyiben eltér az újonnan kialakult átlagtól. És az így megy, lassan, észrevétlenül. Ebben a folyamatban legfeljebb a világháborúk jelentkeznek feltűnő periodicitással. Az első, második, harmadik, negyedik, ötödik világháború... Mindegyik a kollektív örület fellángolása volt. Mindegyikről azt hitték, ez lesz az utolsó, ebből majd tanul az emberiség. De az emberiség nem tudott tanulni. Az elmebetegek nem tudnak tanulni. Nem tudnak logikusan gondolkodni. Az emberiségnek rögeszméik voltak.

Az emberiség legsúlyosabb rögeszméje az volt, hogy az átlagember még mindig normális.

De az ötödik világháborút már a Naprendszer lakott bolygói vívták meg. A világűrben felrobbant fúziós bombák elektromágneses lökéshullámai minden civilizációt megsemmisítettek.

De az ember fennmaradt. Ősemberi szinten, de néhányan megmaradtak. Örültek voltak, de most ez volta norma. És előlről lehetett kezdeni az egészséget.

Az utolsó gyermek

Lynn négyszáznegyvenöt éves volt, de még fiatalnak érezte magát, és voltaképp az is volt. Öt évenként átesett a sejtrepárációs kúrán, ez világpolgári jogon mindenkinek járt, aztán ismét belevetette magát a vidám életbe. Mert a Földön most tényleg vidám volt az élet. Lynn egyik barátja megdöntötte az évszázados rekordot: százszor vált el és házasodott újra. Lynn régebben maga is viharos gyorsasággal fogyasztotta a férfiakat, de az utóbbi száz évben már csak azért változtatott néha partnert, hogy meg ne szólják. Mert a Világállam lélekszáma stabil volt, új egyed létrehozását a Statisztikai Központ csak kivételesen engedélyezte. Ha valahol gyermek született, akkor ezrek, tízezrek tolongtak, hogy egy pillantást vethessenek a kicsire. De most már hosszú évek teltek el gyermek születése nélkül. A Föld lakói menthetetlenül előregedtek, a sejtregenerációs eljárások nem hoztak eredményt a csírasejtek esetében. Aztán világgá röppent a hír: várhatóan megszületik az utolsó gyermek. Utolsó, mert több nem lesz, nem lehet. Egy mindössze százvalahány éves asszony esett engedéllyel teherbe, s most milliók várták szinte lélegzetvisszafojtva a jó hírt: ismét gyermek született.

Lynn könnye kicsordult, amikor a tri-di bemondó gyászos képpel közölte, az utolsó gyermek torzszülött volt. Csupán egy fejvel született. Márpedig a Nagy Háború után a kétféjű mutánsok nem ismertek tréfát. Az utolsó gyermek múzeumba, formalinba került. Ilyenek voltak állítólag az emberek akkor, amikor még nem volt ilyen vidám az élet a Földön.

Verne Gyula figyelmeztetése

1886-ig Verne Gyulával, a modern sci-fi atyjával nem történetek kellemetlen dolgok. 1886. március kilencedikétől kezdve azonban egyik csapás a másik után éri. Az amiens-i könyvtárból hazaindulva megtámadják az utcán, és két lövést adnak le rá. Az egyik lövés Verne bal lábába fúródik. A támadót elfogják, s kiderül, a merénylő Verne öccsének fia, Gaston Verne, külügyminisztériumi tisztviselő. Gastont elmeógyógyintézetbe zárják, Verne Gyula pedig élete végéig sántítani fog. Nemsokára meghal Verne kiadója, Hetzel, majd az író édesanyja is. Jachtját is el kell adnia. Csupán 1905-ben hal meg, de a merénylet után már nem ír igazán korszakalkotó művet. Egyes Verne-kutatók mindezt azzal magyarázzák, hogy Jules Verne figyelmeztetést kapott, s a figyelmeztetés végrehajtója saját háborodott unokaöccse volt.

Hogy mire figyelmeztették Verne Gyulát?

Valószínűleg arra, hogy nem szükséges több dolgot közölni a jövőről. Mert a sok tudás veszélyes lehet. Verne, akit különleges küldetéssel engedtek a Földre, túllépte hatáskörét. Jósolnia lehetett, de ötleteket adni nem. Például az atombombára.

Lassuló idő

Sordell volt az, akit négyezerhatszáz önként jelentkező katona közül kiválasztottak a kísérletre. Sordellnek nem volt sok veszténivalója: szülei egy baleset következtében korán meghaltak, egyetlen igazi szerelme pedig hozzámment gyűlölt vetélytársához, Billhez, aki utolsó mérkőzésükön valósággal kiütötte a ringből, és nemzeti bajnok lett. A katonaságnál őrmesterségig vitte, de egy

verekedés miatt lefokozták. A bizottság nem szívesen választotta éppen őt erre a megtisztelő feladatra, de Sordell olyan magas pontszámmal verte a legesélyesebbeket is a hónapokig tartó tesztek során, hogy nem lehetett, mit tenni. James Sordell 1995-ben bekerült a hibernátorba, a hibernátor pedig abba az űrhajóba, amelynek relatív idő szerint néhány nap, valójában harminckét év alatt kellett megkerülnie a Naprendszer, hogy aztán imét meherkezzék, a tudósok legnagyobb öröme és várakozására.

Sordell rendben visszatért a Földre, az élesztőgép automatikusan felkeltette. Sordell egy darabig várt, hogy kinyitják kapszuláját, mely ejtőernyőn libegett le valahol a Nagy Tavak vidékén, de senki sem jött. Sordell üggyel-bajjal kimászott. "Ezek a nyavalyások, biztosan eltoltak valamit." Aztán meglátta azt a madarat. Olyan lassan lengette szárnyait, mint a lassított filmekben. Aztán csigalassúsággal lebukott, és kiemelt a vízből egy lassan fickándozó halat. És a tó hullámai is olyan lassan gördöltek ki a fövényre, mint a higany vagy a megolvadt kőzet...

Sordell megmozgatta saját karját, de annak mozgása gyors volt, mint mindig. Felemelt egy követ, elhajította. A kő lassan, méltóságteljesen repült, egy percig is eltartott, míg földet ért. Sordell nem volt valami nagy ész, de kazdte kapisgálni, mi történhetett. Valami hatás érte a szervezetét, odakint az űrben, s annak működése felgyorsult. Vagy talán megfordítva? Lelassult a földi élet? Talán az emberek... embert kell találnia!

Sordell elindult dél felé, amerre - ha ez csakugyan az Eire-tó volt - Cleveland lehetett. Hamarosan országútra ért, ahol legnagyobb megdöbbenésére ősrégi, ormótlan benzinbatárok vánszorogtak. De hiába integetett nekik, egyik sem állt meg. Igaz, nem is lett volna sok értelme: gyalogszerrel is lépést tudott tartani velük. Behajolt a kocsiablakon, mégsem vették észre. Levette a kalapot az egyik férfi fejéről, s az illető csak jó egy perc eltelte után kapott utána. Megtapogatózott egy csinos nőt, aki csak nagysokára pirult el, s csapott a kormány mellett ülő férfi kezére.

Clevelandben Sordell kivett egy napilapot a rikkancs kezéből. 1945. január 7-ét írták. "Holnap fogok megszületni" - állapította meg. Még volt ideje, hogy egy vánszorgó repülőgépen szülővárosába jusson. Akadálytalanul bejutott a kórházba. Apja a folyosón ült, idegesen lapozgatta az újságot, mely a szövetségesek győzelmét ünnepelte, bár Berlin még nem esett el. A szülőszobából kihozták a síró csecsemőt. Őt, James Lee Sordellt. Megmutatták apjának, aki boldogan nevetett.

Sordell bement a szülőszobába, megcsókolta édesanyja veritékes arcát. Aztán belepillantott a mosdó feletti tükörbe. Megtört arcú aggastyán nézett vissza rá. Hirtelen elhatározással kiugrott az ablakon. De a nyolcadik emeletről szép lassan ereszkedett alá, sértetlenül ért földet.

James Lee Sordell még tíz évig élt. Megpróbálta megakadályozni szülei autóbalesetét. De azzal nem számolt, hogy bármilyen lassan halad is egy képkocsi, felgyorsult tömege emberi erővel fel nem tartóztatható. Az a kocsi gázolta halálra, mely szüleit is megölte. De a 'másik' Sordellm aki majd újra elindul az űrbe, ekkor már tízéves volt.

Párhuzamos világok

Satrov fizikus több cikket jelentetett meg arról, amit ő árnyékvilágnak

nevezett. Elmélete szerint melyre már több évtizede utaltak bizonyos részeredmények) az általunk ismert világnak van egy tökéletes mása, antianyagból. A két világ közötti kapcsolatfelvétel természetszerűen kizárt, hiszen az ellentétes felépítésű, de szimmetrikus részecskék megsemmisítik egymást. A fekete lyukak Satrov szerint ilyen találkozási, avagy megsemmisülési pontok, ahol az időfolyamatok is többdimenzióssá válnak, esetleg megfordulhatnak, beleértve az oksági folyamatokat is. Vagyis az okozat előbb létezhet, mint az ok.

A filozófusok acsargó dühvel vetették magukat Satrov elméletére, ízekre szedték, miszlikre aprították. A különböző vallások hívői azonban lelkesen belekapaszkodtak az "árnyékvilág"-teóriába, természetesen a másvilág természettudományos létezését, Isten létezésének bizonyosságát üdvözölték az elméletben, melyet persze elsősorban a bulvárlapok és a sci-fi magazinok tárgyaltak behatóan. Maga a tudomány érdekes módon nem támadta Satrovot, nemcsak óvatosságból, hanem mert azok a bizonyos korábbi eredmények nagyon is valószínűvé tették, hogy Einstein nem mondta ki az utolsó szót a világegyetem szerkezetével kapcsolatban.

Satrov összekapcsolt egy részecskegyorsítót egy rádióteleszkóppal. Valami "tüköffektusról" regélt, amely fizikai kapcsolatot képes teremteni a két világ között. Satrov főnökei szabad kezet adtak a kísérlethez, amelyen a professzor még éjszakánként is dolgozott. "Találkozni fogok az alteregómmal" - motyogta néha, és nappali asszisztensei félnéken összemosolyogtak az ősz tudós háta mögött.

Egy napon aztán borzalmas tragédia történt. A laboratórium felrobbant és porig égett. Satrov professzor földi maradványait nem találták meg. Egyetlen csontot sem. Szemüvegének fémkeretét sem. Kulcsait sem. Pedig azok nem éghettek el.

Nincs hová menni

Galaxiában nagyon rossz volt az élet. Andrew Maxwell, az egykori sajtókirály dédunokája gazdag ember volt, így hát megtehetette, hogy minden vagyonán bérelt egy űrhajót, amely a hipertérbe röptette szűkebb családjával együtt. A hipertér pedig, mint tudjuk, megállítja az élettani folyamatokat. A hipertérben nem kell enni-inni, nincs öregedés, csak lebeg benne az ember, mint egy eltévedt foton. A hipertérben könnyű az élet, mint a tri-di reklám is hirdeti, és mivel a hipertérből senki sem tért még vissza, cáfolatára sem vállalkozhatunk.

Andrew Maxwell nem csalódott. Legalábbis az első hetekben. Csak lebegett, szeretett feleségével és gyermekeivel együtt, és tiszta szellemként gondolkodott. Mélyreható, bölcs gondolatai támadtak, melyek magát az emberi létezését kutatták, s a világegyetem értelmét. Aztán egyik napon váratlanul felmondta a szolgálatot a graviton, és megszűnt a lebegés: Andrew Maxwell nagyon is fájdalmasan érezte meg, nem fogyott eleget a hipertérbe való indulása előtt.

De a hipertérből akkor sem lehet visszatérni, ha megszűnik a lebegés. Lehet, hogy ez is az űrhajót bérbeadó társaság piszkos trükkje volt: egyszerűen nem látták el a hajót elég gravitonnal.

Andrew Maxwell egyre kevésbé értette, mi baja volt Galaxiával. Emésztő

honvágya támadt a Galaxiát szennyező kétütemű űrhajók, valamint a minden bolygóárnyékban leselkedő barbár űrkalózok után. Ráadásul a hipertérben a galaxiai tévéadásokat sem lehetett fogni, és örjítően hiányzott az a négyezernégyszáz tri-di csatorna, amit Galaxiában fogni lehetett, és persze szidni, milyen unalmas.

Andrew Maxwell körülbelül hatszázezer évig bírta cernával. Aztán jobblétre szenderítette családját, és szkafander nélkül kilépett a hipertérbe. Testének atomjaiból képződött a Maxwell-köd, amelyet az emberiség szentként tisztel. Maxwell bírta legtovább tri-di nélkül elviselni a családját.

Antigravitáció

A gravitáció végleges legyőzése - hát igen, ez volt az emberiség álma. Repülni, repülni! És mindez máról holnapra megvalósult az antigravval, egy pofonegyszerű vegyi anyaggal, amely vízből, sóból és cukorból egy áramforrás segítségével akár házilag is előállítható volt. Ilyen egyszerű az egész. Amit bekentünk antigravval, az lebegni kezdett. Ha bekentünk vele egy tízemeletes betonkolosszust, az is felemelkedett. Inkább az jelentett gondot, hogyan tartjuk vissza, hogy el ne fújja a szél.

Az első időkben sok baleset is származott ebből. Sok ostoba tréfa okozott emberhalált. Lefújtak antigravval egy autót, és hopp - máris vitorlázni kezdett, amíg neki nem ütközött valaminek. Lefújtak egy ember orvvul, s aztán alig lehetett utólrni helikopterrel az országhatáron. Szóval akadt probléma elég. Ezzel is meg kellett tanulni bánni, mint a belsőégésű motorral, az elektromossággal, vagy az atomenergiával.

De ma már az antigrav életünk része. Nem vagyunk immár a földhöz szögezve. Szabadok vagyunk. Lebegünk.

Igaz, a rendőrök és katonák is lebegnek, és fölöttük a politikusok. Mert a lebegést is szabályozni kellett.

És az antigrav házilagos előállítását szigorúan tilos. Aki megszegi a törvényt, soha többé nem lebeghet. Röghöz kötve araszolhat élete végéig.

A szabadságot ki kell érdemelni. És az csak a szabadságról való lemondás által valósulhat meg. Lebegjünk, de csak módjával!

Rezonancia

Wilbur C. Johns az akusztikai tudományokkal foglalkozott, pontosabban szólva a hangrezgések tárolásának, finomításának kérdéseivel. Elsőrangú hi-fi szakember volt, nagy szerepe volt a digitális hangrögzítés diadalútjában. Találmányaival szép pénzeket keresett, és bőven juttatott ezekből családjának is, bár az utóbbi két évtizedben mind kevesebbet foglalkozott velük: feleségével és fiával, lányával. A hangvisszaverés és hangelnyelés problémái kötötték le, egyik fontos megbízását a legnagyobb repülőgépgyártól kapta, amely új gépei hangját szerette volna jóval a nemzetközi szabvány alá csökkenteni. A repülőtéren környékén lévő tárgyak rezonanciájának mérése közben született meg benne a felismerés, mely aztán már nem is hagyta nyugton: minden anyagi test szubatomi szinten tárolja az azt valaha is ért hanghatásokat, s megfelelő "lejátszóval" készletve ezeket időrendben vissza is adja. Évekbe telt persze, míg megépítette a tökéletes lejátszó berendezést, de megérte: az egész tudományos világ ámult, amikor Johns professzor a lejátszóba helyezett egy fadarabot, vulkáni kőzetet, s évszázadok, vagy akár évmilliók hangviharai, süvöltései, hangfoszlányai és dübörgései voltak hallhatók az emberi fül számára. A történészek persze lázban égtek, hiszen micsoda fültanúkat idézhetnek meg, ha a rezonátorba helyezik mondjuk Napóleon kalapját, Goethe székét, vagy Churcill papucsát!

Johns professzor boldog volt: már a Nobel-díj is kézzelfogható közelségbe került. Hazavitte rezonátorát, hogy bemutassa családjának is. Egy egészen

egyszerű, köznapi tárgyon akarta először kipróbálni, egy díszes gyertyatartón, mely réges rég ott állt a családi asztalon. Johns bekapcsolta a gépet, és a rezonátor beszélni kezdett. Hideg gyűlölet és megvetés szólt belőle. Mindaz előjött, amit a gyertyatartó hallott. És a professzor holtan esett össze. Még mielőtt szeretett családjá eltette volna láb alól.

Kémtelevízió

A Nikai cég reklámáron dobta piacra 2011-ben új háromdimenziós tévéjét, alig harminc rublárért. A Nikai tri-di olyan olcsó volt, hogy az irigységtől sárga versenytársak eldobható tévének csúfolták, és a dömpingár miatt különböző pereket indítottak a Nikai ellen. De egyetlen pert sem veszített a Nikai, sőt büszkén vállalta az eldobhatóságot, mert a Nikai tri-dit nem lehetett szétszedni, s így javítani sem, viszont ha két éven belül elromlott, a vevő ingyen kapott egy újat. Harminc rublárért a bolondnak is megérte ez a vásár. Három éven belül a Nikai letarolta a piacot: csak a nagyon gazdagok és nagyon szegények ragaszkodtak a hagyományos készülékekhez.

A Nikai cég pedig folyvást gyarapodott, és kiterjesztette birodalmát a hírközlésre és a magas politikára is. A legtöbb hírügynökség és újság Nikai-érdekeltség lett tíz éven belül, és mindenki sejteni vélte, hogy a Világállam helyi kormányai csak addig nem bukhatnak meg, amíg szabad utat engednek a Nikai cégnek.

Akik pedig valamilyen módon megpróbáltak fellépni a cég ellen, kellemetlen helyzetbe kerültek előbb-utóbb. Olyan csinos botrányba keveredtek, magánéletük olyan kínos epizódjai láttak napvilágot, hogy szűkölve kértek bocsánatot a cégtől és vonultak vissza, minél messzebb az emberek tekintetétől.

Ám egy túl kíváncsi tévészerelő mégis szétszedte az eldobható Nikai tri-dit, és megdöbbenve tapasztalta, hogy a képernyő mögött egy parányi videokamera van elhelyezve, mely pontosan közvetíti a képernyő előtt ülők minden szavát és mozdulatát. Egy független tri-di állomás világgá röppentette a hírt, és a Nikai konzern hiába tagadott és zsarolt körömszakadtáig, minden kiderült. A Nikai cég olcsó készülékei univerzális, bármikor bekapcsolható családi kémekként működtek, s milliárdokat érő információkat nyújtottak...

Embervírus

A replikátort már 1997-ben megépítették, de először csak tárgyakat és kisebb élőlényeket továbbítottak vele. Elméletileg a gépezet nagyon egyszerűen működik, mint egy televíziós adó-vevő. Az adó pontokra bontja a képet, és átsugározza a vevőnek a kódot, amely szerint a vevő aztán összerakja. Nos, a replikátor esetében az atomokra bontott testet "sugározza" át az adó. Az egész világ felfigyelt Mervyn Smith tragédiájára: a replikátor feltalálója önmagán hajtotta végre az első kísérletet, mely voltaképp sikerült, csak ő maga belehalt: a földgolyó másik oldalán valóban megjelent Mervyn Smith, csakhogy valami légköri elektromos vihar miatt kissé hiányosan és életképtelenül. Úgyhogy két helyről kellett összeszedni testének maradványait a temetéshez... Azóta a replikátor optikai szálakon sugároz, többszörös biztosítással, úgyhogy az embervírusok maximális pontossággal érkeznek a címre, csaknem egyidejűleg.

Amikor a harmadik világháború egy technikai hiba miatt (mint ezt oly sok sci-fi előre megjósolta) bekövetkezett, néhány embertávíráshősiessége tette lehetővé, hogy a Hold- és Mars-bázison sok-sokezer szerencsés menekült újrakezdhesse az életet. Szomorú, fegyelmezett sorokban vártak az emberek a replikátorkamrák előtt, csak a nem sugárfertőzöttek indulhattak útnak. Az embertávíráshősök a világ épen maradt replikátoraiból csaknem kétmillió embert küldtek el, persze megfelelő mennyiségű élelmiszerrel és gyógyszerrel, felszereléssel együtt. Kevés embertávíráshős maradt életben... a legutolsó pillanatig dolgoztak. A megérkezők között is aratott a halál, de többségük épen és egészségesen jelent meg a bázisokon.

Amikor ismét benépesült a Föld, és kizöldelltek a mezők, hatalmas emlékművet állítottak az embertávíráshősöknek. A stilizált replikátorkamra előtt lehajtott fejű távíráshős, a kamrából pedig éppen kirepül egy kissé angyalhoz hasonló menekült...

Üvegház-effektus

A Földön egyre melegebb lett. A tudományos előrejelzések csak néhány fokos emelkedést jósoltak belátható időn belül, ezzel szemben a huszonegyedik század elejére már télen sem ment le a hőmérő tizenöt fok alá. Még Szibériában sem.

Hogy a tengerek megemelkedtek, és a partmenti városok sorban víz alá kerültek, azt meg lehetett szokni. Hogy nem volt többé London, New York, San Francisco, Los Angeles, az kínos volt, de a lakókat idejében sikerült kiköltöztetni.

Hogy Szibériában narancsot és banánt termesztettek, az egyenesen jó volt.

Csak a nagy meleget nem lehetett megszokni. Az emberek minden szégyenérzetüket elvesztve anyaszült meztelenül jártak-keltek és dolgoztak. És még így is melegük volt.

És ez volt az Éden, a földi paradicsom. És béke lőn, mert a meztelen katona egyenruha nélkül nem megkülönböztethető. Túlságosan látszik rajta, hogy... ember, és hogy nagyon fél.

Másolatok

A klónozás, a mesterséges sejtszaporítás eredményei minden országban titkosak voltak, hiszen a tökéletes hasonmások létrehozásának lehetősége már régen meghihette a politikusokat, a bűnözőket és katonákat, vagyis a rokonszalmák művelőit. Az emberekről készült másolatok meglehetősen sikerrel kecsegtettek, bár agyműködésük meglehetősen gépies volt, hiányzott belőlük az egyéni tapasztalat organikus egysége és a döntési mechanizmusok egyéni jellegzetessége. Nagyobb szériában közkatonának kiválóan alkalmasak lettek volna ezek az eleven kópiák, ám egyelőre előállításuk csillagászati összegbe került. Így hát nyilvánvaló volt, hogy a másolatokat elsőként a Világelnök biztonsága érdekében használták fel. Tizenegy pótelnököt állítottak elő, akik megszólalásig hasonlítottak az igazi elnökre. Sőt a megszólalás után is. Kiválóan tudtak járni, mosolyogni, egyszerűbb beszédeket tartani, enni-inni, koccintani, aláírni, no persze az aláírásokat később hitelesíteni kellett a valódi Világelnökkel. A kópiák egyébként annyira tökéletesek voltak, hogy csupán a kísérlet vezetője, a

genetikus tudta pontosan, melyik az igazi.

Történt azonban egy napon, hogy a genetikus szívinfarktusból elhalálozott, és a kormány igen nagy zavarba jött, amikor egy fontos dokumentum aláírásához szükség lett volna az igazi Elnökre. Külön-külön elbeszélgettek mind a tizenkét "elnökkel", persze mindegyik azt állította, ő az igazi. Így voltak programozva.

A végén találmányra kiválasztottak egyet, a többit pedig kénytelenek voltak biztonsági okokból likvidálni. Tíz másolat megadóan tűrte, hogy visszahelyezzék az oldatba őket, a tizenegyedik hevesen tiltakozott, sőt rúgkapált is. Ő látszott a leggyengébb kópiának.

Az okság elve

- Világunkat az okság elve irányítja - magyarázta a filozófia professzora.
- A kauzalitás. Ez a táguló világegyetemben úgy működik, hogy először van az ok, és azután az okozat. De egyszer eljön az idő, amikor a világegyetem tágulása megáll, s elkezdődik az összehúzódás fázisa. És ekkor megfordulnak az oksági folyamatok is. És immár először lesz az okozat, és aztán az ok. Ekkor először lesz a halott, aztán az aggastyán, majd a felnőtt egyed, később a serdülő, a gyermek, majd az embrió. A világ visszafelé megyen, és ezt senki sem fogja észrevenni, mert így lesz természetes. És az eső majd felfelé esik, és évek bomlanak hónapokká visszafelé, és Brutus töre kiemelkedik Caesar sebéből, és Caesar hazaindul feleségéhez. mint amikor visszafelé forgatják a filmet, csak hogy itt a megfigyelő is benne lesz a visszafelé forgatott filmben - fejezte be a filozófia professzora tévéelőadását, és a nézők a fejüket csóválták és nevettek.

Aztán bekapcsolták a tévét, hogy megnézzék a filozófia professzorának előadását.

Az igazi csodafegyver

Csak kevesen ismerték dr. Heinrich Wolf nevét, pedig igen kiváló matematikus volt, de aztán elméleti fizikával kezdett foglalkozni, és ott már csak elvétve publikált a háború előtt. Szakterülete az einsteini elmélet továbbfejlesztése volt, de a háború kitörése után érthető módon a gyakorlatba könnyebben átültethető fizikai problémák kerültek az érdeklődés középpontjába. Dr. Heinrich Wolf zsidó felesége miatt nem rokonszenvezett a nácikkal, bár még a háború előtt elváltak érzelmi okokból, és szerencsére gyermekük nem volt, hogy elvonja dr. Wolf figyelmét kutatásaitól. Volt felesége küldött egy lapot Svájcba, tehát biztonságban volt, s ez megnyugtatta a tudóst, aki a többséggel ellentétben a válás után sem gyűlölte meg feleségét. A háború vége felé aztán Wolf korosztályára is sor került, mint népfelkelőt hívták be azonnali hatállyal, és dr. Wolfnak nem volt kedve a kapituláció előtt néhány héttel hősi halált halni Németországért. Felmentési kérelmeit mindenütt durván elutasították, így hát hirtelen elhatározással Berlinbe utazott, és megpróbált kihallgatást kérni a legfelső hadvezetéstől, majd magától a Führertől. Hitler akkor már igen nagy bajban volt, Berlint körülzárták, s mivel dr. Wolf kérelmében egy új csodafegyver bemutatását is ígérte, az akta valóban eljutott Hitlerig, aki most már az utolsó szalmaszálba is belekapaszkodott volna, tehát

fogadta dr. Wolfot. A tudós egy kopott bőrönddel állított be, amelyet a biztonságiak alaposan átvizsgáltak, de semmi fegyverhez hasonlóra nem bukkantak, így hát Wolf egy órai türelmes várakozás után a Führer elé került. A tudós négy szemközti kihallgatást kért, persze a tükrök mögött ott álltak az őrk, és szorgalmasan forogtak a magnetofontekercsek.

Hitler három percet adott a tudós elmélete demonstrálására, de negyed óra múltán sem dobta ki. A fennmaradt hangfelvétel-töredék rekonstrukciójából valószínűsíthető, hogy dr. Wolf kopott bőröndjéből valamilyen műszereket vett elő és állított össze, a helyi áramforrás felhasználásával, majd különböző tárgyakat tüntetett el a Führer szobájából, s a töredékes magyarázat kifejtette, hogy ezzel az eszközzel tetszés szerint képes megbontani a tér-idő szerkezetét. Eleinte szándékában állt ezt az eszközt felajánlani a Német Birodalomnak, hiszen ezeken a tetszés szerint generálható téridő-alagutakon keresztül speciális különítmények, felderítők és szabotőrök is eljuttathatók pillanatok alatt az ellenséges hátszországba, de ő, dr. Wolf nem ért egyet Hitler politikájával, s ezennel távozik.

Ezután Hitler üvöltözni kezdett, az őrség berohant, de a tudós kétségkívül eltűnt.

A hanganyagból több nem állpítható meg, arról sincs semmilyen feljegyzés, mi történt az ott maradt műszerekkel, s csak találgathatunk, hová "ment" dr. Wolf és mi célja lehetett ezzel a demonstrációval, hiszen amennyiben e találmány működött volna, kisebb feltűnés nélkül elhagyhatta volna már korábban Németországot.

Egyes találgatások szerint dr. Wolf "egyenesen" Svájcba ment volna, mások szerint Dél-Amerikába, ismét mások szerint Hitlert is magával vitte volna. Ez utóbbi állítást főleg neonáci körökben szellőztetik, érthető okból, de feltételezésünk szerint dr. Wolf sohasem érkezett meg, bárhová is indult. Ugyanis ezt a találmányt 1945 óta nem használták katonai célokra.

Vagy mégis?

Programozott gyilkosság

Küszöbalatti ingereknek nevezi a pszichológia azokat az ingereket, amelyek nem tudatosodva érik el a központi idegrendszer. A reklámpszichológia egy időben sokat foglalkozott ezzel a témával, de a legtöbb országban megtiltották azokat a kísérleteket amelyekkel a reklámszakemberek tudat alatt akarták befolyásolni a vásárlókat. Hogy ezt a találmányt politikai célok érdekében is lehetne használni, az többeknek eszébe jutott, de eddigi adataink szerint mindössze egyszer vetették be teljes erővel és teljes sikerrel. Az áldozat neve John F. Kennedy volt, a dátum 1963. november 22.

A CIA valószínűleg örökre titkos irattárában őriznek néhány különös megbízást. Ezek a megbízások az országos tévéállomások néhány műszaki szakemberének nevére szólnak. Ezeknek, a feltételezések szerint nem volt más dolguk, mint az Elnökről szóló híradórészletek minden huszonnegyedik filmkockája helyére beilleszteni egy feliratot. 'Öljétek meg!'

A lőfegyverek hazájában ennek a felhívásnak előbb-utóbb meg kellett, hogy legyen az eredménye.

A lejátzás után ezeket a kockákat egyszerűen kivágták, és visszahelyezték az eredeti kockát.

E feltételezést csupán egy fehérvérűségben elhunyt televíziós vágó feljegyzései valószínűsítik.

Hogy ebben a percben hány államelnök híradófelvételei közben jelenik meg különböző nyelveken a küszöbalatti készlet: ÖLJÉTEK MEG, arra nézve még feltételezéseink sincsenek.

Lee Harvey Oswald minden országban előfordul. S akad bőven Jack Ruby és Sirhan Bishara Sirhan fajtájából is.

Biokomputer

A bionikai kutatások már a XX. század közepén ígéretes távlatokat nyújtottak, de az igazi érdeklődés az első, kezdetleges biokomputerek létrehozása után irányult erre a sajátos tudományágra. Hogy a biochipek is tudják azt, amit a mesterségesek, az már közhelyszámba ment, de hogy egy sejtekből álló szervezet 'összes' sejtjét meg lehet tanítani az információ felfogására, tárolására és alkotó felhasználására, vagyis a gondolkodásra, azt kevesen hitték. Az első valódi biokomputerek tehát voltaképpen természetes élőlényekből kialakított mesterséges intelligenciák voltak. Egy fűszálban több információ fért el, mint egy átlagos közkönyvtárban, egy tölgyfában pedig a Kongresszusi Könyvtár teljes anyagán túl még bőven maradt hely a British Library számára is. És mi a legizgalmasabb volt: a "betanított" füvek és fák kommunikálni tudtak a többi növényvel, és utódaik is megőrizték a teljes információs anyagot. A korabeli vicclapok kedvenc témája volt ez, például lerajzoltak egy tudóst (kissé Einsteinre hasonlított), aki elmélyülten társalog egy fűszállal.

A számítógépipar hardver-cégeit rettentő csapás érte, bár az élelmesebbek azonnal igyekeztek átállni a környezetvédők által is támogatott "puha" komputerekre, s egymással versengve alakítottak ki különböző bioszámítógépeket immár állatokból is, egerekből, mókusokból, macskákból, kutyákból, lovakból. Bár a törvények szigorúan tiltották, elkezdtek az embereken végzett kísérleteket is, de megdöbbenve tapasztalták, hogy az ember központi idegrendszere valósággal szabotálja a test sejtjeinek "átképzését": vagyis az emberi szervezet makacsul ellenállt az információ bevitelnek.

S így történt, hogy néhány év leforgása alatt az ember lett a Föld nevű bolygó legtudatlanabb, legostobább állatfaja.

Űrrepülés

A bolygóközi repülés kiélezte a nagy légiközlekedési vállalatok versenyét. Csak az a vállalat rúghatott labdába, amely legalább öt-hat bolygóra hirdetett kedvezményes utazást, különféle extra szolgáltatásokkal. A Tribusz Vállalat felháborítóan olcsó áraival hamarosan az élre tört, és felkeltette a versenytársak irigységét és gyanakvását. Igaz, a Tribusz csupán bolygónézést hirdetett, vagyis egyik bolygón sem szállt le, viszont a Naprendszer valamennyi bolygóját körülrepülte, s a kéjutazó saját ágyából szemlélhette meg a Jupiter holdjait vagy a Szaturnusz gyűrűjét. A rivális vállalatok nem értették, mi a trükk lényege, és több emberüket befizették a Tribusz bolygóközi körútjaira, hátha kiderül valami. De a nyomozók elégedetten tértek vissza az útról, és semmi lényegeset nem tudtak meg a Tribusz olcsó árainak titkáról.

Hayden nyomozó többször is átolvasta elődei jelentését, de semmi gyanúsat nem talált, mégis elvállalta az ügyet. Igaz, horribilis összegért, de hát Haydennek jó neve volt a szakmában. Egyszerűen nem ismert megoldatlan rejtélyt.

Most is arra koncentrált, hogy semmi olyat ne tegyen, amit sikertelen elődei már megtettek. például nem fogyasztott az ingyen kínált ételből-italból, bármennyire is korgott a gyomra. Utastársai hamarosan elaludtak, ő azonban minden erejét összeszedve ébren maradt. S így hallhatta a hipnotikus szótatot, mely zsongítóan áradt a hangszórókból, s amely szépen mindenkinek agyába véste, milyen gyönyörűséges élményekről és látványokról kell ma beszámolniuk, ha hazatérnek. Hayden csaknem áldozatul esett a hipnózisnak, de korgó gyomra időben magához térítette.

A többi már gyerekjáték volt. A Tribusz űrhajói éppen csak felszálltak, s fél óra múlva leszálltak ugyanott. Az utasok pedig szépeket álmodtak, a jóságos hangú hipnotizőr jóvoltából.

Géprombolók

A huszonegyedik század közepén már nyilvánvalóvá vált, hogy semmi sem lett abból a nagy áttörésből, amit a természettudomány az előző század közepén ígérgetett. A század végén még sikerült nagynehezen összehozni a közös amerikai-szovjet Mars-expedíciót, de aztán mindenki kénytelen volt belátni, hogy pazarlás további dollár- és rubelmilliókat áldozni egy olyan álmra, mely soha meg nem valósulhat. A tudomány és technika fejlődéséből leginkább a hadiipar húzott hasznot, azok, a gigászi konszernek, amelyek bemesélték ez emberiségnek, hogy problémáik biztosan megoldódnak, ha kilőnek még egy-két rakétát, feljuttatnak még egy-két űrállomást. A számítógépek sem hozták meg a mindennapi élet minőségének javulását, sőt jelenlétük mindenütt egyre bosszantóbb és terhesebb lett. A robotok pedig már megjelenésük pillanatában kiváltották a géprombolók dühét. A gépek miatt munkanélkülivé vált milliók pedig lassan mindenre haragudtak, ami fémből, műanyagból készült. És amikor megjelentek az első röpcédulák, újságcikkek, tri-di szónoklatok a gépek elpusztításának szükségességéről, az emberek többsége lelke mélyén helyeselte a géprombolók szándékait, és a hatóságok is csupán erőtlenül védték a fennálló rendet.

Aztán elszabadult a pokol. Egy véletlen idézte elő. Egy robot megölt egy kisgyermeket, valami programozási hiba miatt, de az is lehet, hogy mindez a géprombolók aljas provokációja volt. Napokon, heteken át dühöngött a kollektív örület. Mindent szétverték, elpusztítottak, ami 'gép' volt, amiben vezetékek voltak, aminek kereke volt, ami nem volt hús és vér. És a világvárosok áram és víz nélkül maradtak, és az emberiség törzsekre, hordákra szakadt, és a nyelvek nyelvjárásokra hullottak szét.

Aztán egy kisgyerek talált egy épen maradt kereket, megpörgette, gondolkodni kezdett, és minden kezdődött előről. Talán több szerencséivel...

Szemantika

Merkantilista korunkban általában lenézik a szemantikát, a jelentések elemzésének tudományát. Miután a Gurok, ez az idegen civilizáció kapcsolatba

lépett a Földdel, és többször is hangsúlyozta, hogy ők 'szeretik' az embereket, mindenki örült, és szokás szerint előretolakodtak a politikusok, az üzletemberek, közigazdászok, mérnökök, hogy minél nagyobb hasznot szerezzenek a Gurokkal való kapcsolatfelvételből. A Gurok síkos, fekete bőre, ormánya és kardfoga ugyan némi csalódást keltett, de a fajgyűlölőkre, a xenofóbokra hamar ráhúzták az elektronikus lepedőt, és senki sem figyelt a nyelvészek kis csoportjára, akik még mindig Gurok első közleményét elemezték jelentésanilag, és nem voltak benne biztosak, hogy a gur nyelven valóban szeretetet jelent-e a különös, gurgulázó hangsor, amelyet a tolmácsgép így fordított.

Antalovics professzor tri-di előadása során éppen ezt a kérdést feszegette, és az emberi nyelvből hozott fel példát annak érzékeltetésére, mennyire összetett ez a probléma.

- Szeretem a csirkét, mondjuk, de ez, mondanom sem kell, nem igazi szeretet. Hiszen ezzel azt akarjuk mondani, kedveljük a csirkehúst. Mármost, embertársaim, ha ezt figyelembe vesszük, azt kell hinnünk...

Ekkor megjelent két barátságos gur katona, és a tri-di adás megszakadt. A nézők között enyhe riadalom támadt, de hamar elkezdtek vetíteni egy izgalmas gur tri-di sorozatot, mely bemutatta a gur katonák hősiességét és bajtársiasságát.

A Gurok tekintettel a körülményekre először a nyelvészeket fogyasztották el. Kicsit rágós volt a húruk, de azért szerették a nyelvészeket.

Hipnopédia

Az alvatanulásnak már a huszadik század közepétől voltak ígéretes kísérletei, de az áttörést dr. Snodrass kutatásai hozták meg, aki olyan altatót állított elő, mely valósággal felnyitotta az agykérget az információk előtt. 2001-től kezdve a fejlett országok iskoláiban már nem padok, hanem ágyak voltak, a tanítás természetesen éjszaka történt, s az egész ébrenléti periódus szabadidőként szerepelt a boldog diákok életében. Snodrass találmánya azt is lehetővé tette, hogy bizonyos értelmiségi munkákat ilyen hipnotikus állapotban végezzenek el, s a különböző éjszakai tri-di adások is indítottak különféle hipnopédikus tanfolyamot felnőttek számára. Az emberiség alvás közben szemlátomást okosodott, az átlagos intelligenciahányados ugrásszerűen emelkedett, az alvás és az álom szinte jelentősebb termelőerővé változott, mint az ébrenlét bármely elfoglaltsága. Akadtak ugyan renitensek, akik éjszaka 'aludni' akartak, és semmi mást, és a saját véletlenszerű álmaikat álmodni, de ezeket a deviánsokat is sikerült megfékezni, amikor 2012-től kötelezővé tették világszerte a hipnopédikus utóképzést. A farmereknek új mezőgazdasági eljárásokat, a munkásoknak új munkaszervezési tudnivalókat tanítottak, s ha már mindenki tudta a leckét, rendőri ismereteket tanítottak a tűzoltóknak, orvosi ismereteket a kertészeknek, és így tovább. Néhány év múlva az emberek többsége afféle élő lexikon volt, úgyhogy meg kellett szüntetni a tri-di vetélkedőket, szellemi árveréseket, hiszen mindenki mindent tudott.

És kezdett kihalni az emberekből a kíváncsiság, és egyre győrtőbb unalom telepedett az agyonzsúfolt elmékre, és egyre több ásítozó ember meredt maga elé az ébrenlét óráiban, s követett el öngyilkosságot. De mire a hipnopédikus rendszer megszűnt, már csak egy ásítozó emberpár maradt a földön. Ők viszont álmatlanságban szenvedtek. És kezdhettek mindent előlről.

UFO

2289-ben valósult meg az, amiről az emberiség sok ezer éve álmodott, s amit a tudósok sokáig lehetetlennek tartottak. Az emberiség összes felhalmozott energiáját belesűrítették abba a különleges tartályba, amely a Challenger 2 elnevezésű űrhajó üzemanyagaként szolgált. A több, mint háromszáz évvel korábban szerencsétlenül járt űrrepülőgépre semmiben sem hasonlított ez a jármű, tökéletes gömb volt, egyszeri, soha vissza nem térő alkalomra létrehozva. Az Epsilon Eridani térségéből értelmes üzenet érkezett, és az emberiség megépítette a Challenger 2-t, amely a tizenegy fényévet viszonylag hamar, tizenkét év alatt képes oda-vissza megtenni. Az emberiség mindent egy lapra tett fel, hiszen ha a küldetés nem sikerül, energia híján visszazuhan a civilizáció az ókor előtti színvonalra, s járványok, éhség és hideg pusztítják el a földiek nagyrészét.

A Challenger 2 az Epsilon Eridani egyik bolygóján landolt, ahonnan a hívójelek érkeztek, most már egyre világosabban és erősebben. Civilizált életnek ugyan nem látták nyomát, de bemérték az adás pontos helyét, s meg voltak győződve arról, hogy sikerrel jártak. Aztán megpillantották az objektumot, mely az értelmes jeleket sugározta. Földi űrszondához hasonlított, napelemei kiválóan működtek, s oldalán kivehető volt a felirat: Discovery 1992. Egy csaknem háromszáz évvel korábban felbocsátott földi űrszonda adta szüntelenül a hívójeleket, a csaknem elfeledett óangol nyelven, jóval a világnyelv elfogadása előtt.

Mire a Challenger 2 visszatért, vad törzsek pusztították egymást a melegebb éghajlatú vidékek birtoklásáért, s a fűthetetlen felhőkarcolók népe pusztítva, rabolva tódult a még megmaradt erdők közelébe, építő- és fűtőanyagot kutatva.

Meteorológia

Az időjárás előrejelzése rövid távon már régen elég megbízható volt. Ám a hosszú távú előrejelzés problémáit nem sikerült megoldani. Sokkal egyszerűbbnek látszott a beavatkozás. Ennek a beavatkozásnak a lehetőségei kétezer után nyíltak meg, amikor a napenergia hasznosítására egy sereg új találmány született. Az egész megoldás lényegét a Föld hideg és meleg térségeinek rendszeres ellenőrzése és cseréje jelentette. Persze az országok többsége kellemes szubtrópusi éghajlat iránt jelentette be igényét. Izland éppúgy kaliforniai klímát követelt, mint az egyenlítői Afrika országai. Csakhogy a kiegyenlítődség törvényei szerint 'valahol' hidegnek is kellett lenni, hogy megakadályozzák tengerek emelkedését és más kellemetlen mellékhatásokat. A tartós télre kijelölt országok persze tiltakoztak, bár a legdemokratikusabb úton, sorsolással döntöttek minden évben.

Aztán megszapordtak az erőszakos megmozdulások, a nemzetközi incidensek. Az emberek kezdtek rossz szemmel nézni a meteorológusokra, akik az egészséget kitalálták. Egyes országokban elkezdtek megégetni, kerékbe törni vagy nyilvánosan karóba húzni a meteorológusokat. Az időjárás szabályozó intézetek munkatársai kénytelenek voltak illegálisba vonulni, de többségüket így is elérte a tömegharag vagy a különítmények, nemzeti ügynökök bosszúja.

És felvirradt a nap, hogy nem volt többé műholdas előrejelzés, időjárásjelentés, időjárás szabályozás. A szél fújt, amikor akart, az eső esett, amikor óhajtott, és a földművelők káromkodtak, amikor akartak. És voltak nagyon meleg és nagyon hideg országok, nagyon meleg nyarak és nagyon hideg telek. És mindent rá lehetett fogni az időjárás szeszélyeire.

Telepátia

Háromféle ember van. Az egyik fajta sosem hallott telepátiáról, és nem érdekli, mi lehet az. Ez a fajta ezt a történetet sem olvassa végig. A másik fajta hallott már valamit róla, de nem hisz benne. Áltudományos ostobaságnak tartja. Ez a fajta végigolvassa a történetet, de csak azért, hogy egy jóízűt bosszankodjék. A harmadik fajta tudja, mi az a gondolatátvitel, és hisz is benne. Esetleg voltak már személyes élményei is. Például azt akarta, hogy a felesége vacsorára pörkölttel várja, és tényleg, mire hazatért, ott illatozott a finom pörkölt. Vagy legalább rántotthús.

Ez a történet azonban az első típusú emberről szól. Aki sosem hallott a telepátiáról, és nem is érdekli, mi az. Lino Atrides ilyen ember volt. Olasz-görög szülők amerikai gyermekeként afféle alkalmi munkás volt, de leginkább hobo. Vagyis nem volt állandó állása, családjá, lakása, nem volt névjegye és hitelkártyája. És nem is hiányzott neki. Lino Atrides egyszerűen odament valakihez az utcán, mélyen a szemébe nézett, és kért tőle néhány dollárt. Belebotort az illető agyába, és adott egy jótanácsot. Csak úgy, cserébe. Ami az illető vagy megfogadott, vagy nem. Lino Atrides egyszerűen 'tudta' a közeljövőt. Például azt, hogy akivel beszél, azt néhány perc múlva elüti egy autó, vagy véletlenül lelövik. De Atrides nem volt érzelmős ember, csak éppen látta a jövőt. És nem kívánta ingyen azt a néhány dollárt.

Aztán egyszer mélyen belenézett annak az embernek a szemébe, akitől pénzt kért. És látta, hogy az revolvert vesz elő, és lelövi, és ő ott fog feküdni, teljesen ártatlanul.

És nem tudta figyelmeztetni, hogy felesleges ezt tenni. Mert ez a képesség apáról fiúra száll.

Tudáspirula

Amikor Zachary F. Loeb kifejlesztette a tudáspirulát, a tanítók, tanárok, professzorok egyik napról a másikra munkanélkülivé váltak. A kémiai információbevitel eredményei megrengették a világot. A világ legnagyobb könyvtárainak anyagát is el lehetett juttatni akár egy írástudatlan agyába is. Az egész életét a tanulásnak szánt diplomás kétségbeesve tapasztalhatta, hogy munkája néhány pirula segítségével a leglustább, legostobább emberhez is eljuttatható néhány óra alatt. Az emberiség egyszerűen zseniális lett: minden egyes tagja rendelkezett az emberi nem felhalmozott tudásával, mindenki beszélt minden létező nyelven, immár létrejött az egyenlőség, amelyről korábban csak álmodoztak. A paraszt tehénfejés közben a valószínűségszámítás megoldatlan problémáin tűnődött, a liftkezelő az összehasonlító nyelvészet időszerű kérdésein köszörlte elméjét.

Mindenki mindent tudott, amit tudni lehetett. És a világ rettentően unalmas

helyé változott. És amikor Zachary F. Loeb kikísérletezte a tudáspirula ellenszerét, valóságban megrohamozták a gyógyszertárakat. Még a könyvtárosok és professzorok is sorban álltak érte. Mert micsoda örömet jelent, ha nem találunk meg egy könyvet, s micsoda boldogság, ha azt taníthatjuk, amit magunk sem tudtunk!

Zachary F. Loeb a tudáspirula ellenszeréért kapta meg végül a kémiai Nobel-díjat. Persze az egész Nobel-díj bizottság beszédre már az ellenszert, így az indoklás elmaradt. De az ártatlan, tudatlan mosolyok önmagukért beszéltek.

A feledés gyógyszere

Az emlékeztető gyógyszereket már elég régen ismerte az orvostudomány, de amikor a Cavinton helyett megjelent az Oblivon, egyszeriben kiderült, az emberek többsége nem félti a memóriáját, inkább felejteni akar. Az Oblivon néhány hónapig mindenütt kapható volt a Világállamban, aztán egy bizottság kábítószernek nyilvánította, és kivonta a forgalomból. Ezzel természetesen csak azt érték el, hogy az Oblivonnak a fekete piacon százszorosára nőtt az ára, s a föld alatti laboratóriumokban kifejlesztették a szelektív Oblivont is. Volt Oblivon politikusoknak, közgazdászoknak, íróknak, zenészeknek, megcsalt férjeknek és reménytelen szerelmeseknek, elítélteknek és rendőröknek. Legnagyobb sikert a katonáknak kieszelt Oblivon aratott: a leendő katonák elfelejtettek bevonulni, a tényleges katonák elfelejtettek engedelmeskedni. Teljes volt a káosz. Az öngyilkosjelöltek elfelejtettek enni-inni, a válófélben lévők elfelejtettek elválni, a házasok szerelmeskedni. A tragédia akkor következett be, amikor az Oblivon feltalálója bevett egy kombinált készítményt, és elfelejtette, mi is volt találmánya lényege. Igaz, lediktálta találmánya lényegét, de titkárnője elfelejtette rögzíteni. Nem is volt ez igazi tragédia, mert mindenki elfelejtette, mi a tragédia. Amíg volt Oblivon, mindenki boldog volt. A következő nemzedékeknek azonban mindent előlről kellett kezdeni. Újra fel kellett találniuk a tüzet, a kereket, a belsőégésű motort és az atombombát. És persze az Oblivont. Ez eltartott egy jó darabig. Aztán persze az Oblivon néhány hónapig kapható volt a Világállamban, aztán egy bizottság kábítószernek nyilvánította, és kivonta a forgalomból.

- - - KÜLÖNÖS ESETEK - - -

A tökéletes állam

Lin Po-jü, a világállam kormányzója kínai származású volt, mint egyébként minden második világpolgár. Elégedetten tekintett ki kétszáz kilométer magasságban a Föld felett lebegő üvegpalotájából. A Mennyei Birodalom sokezer éven át ábrándozott a tökéletességről, de híján volt a megfelelő technikának. Most azonban úgy tetszett, minden tökéletesen működik. A kormánytisztviselők hűségesekek és nem megvesztegethetőek, a nép jámbor és elégedett, a béke maradéktalan. Minden találmány ki van találva, minden nyersanyag fellelve és kiaknázva, minden tényező egyensúlyba volt hozva, minden isten elégedetten tekinthetett le a Földre. Ünnepi beszédét minden tri-di állomás közvetíteni fogja, s ő kívülről tudja azt a korszakalkotó beszédet, amelyet el fog mondani. Mo Tit, a nagy filozófust fogja idézni elsőként az ég szándékáról. "Az Ég kívánja az igazságosságot s gyűlöli az igazságtalanságot. Ha tehát úgy vezetem az égalatti népét, hogy az igazságosságnak megfelelően végezze szolgálatait, akkor azt teszem, amit az Ég kíván, ha pedig azt teszem, amit az Ég kíván, az Ég is teljesíti az én kívánságaimat."

A díszteremben, a lézerefények ösztüzében Lin Po-jü ünnepélyesen megköszörülte torkát. Aztán valami zavar támadt. Lin Po-jü arca megvonaglott. Elmosolyodott. Mondott valamit, de senki sem értette. Aztán megfordult, tett néhány illetlen mozdulatot, és a kamerák ösztüzében letolta nadrágját. A döbönt operatőrök ráközelítettek az alsóneműre, melyre a következő szöveg volt írva nagy fekete betűkkel:

SEMMI SEM TÖKÉLETES

Állítólag ezzel kezdődött a világállam széthullásának gyötrelmes, ám a történészek szerint szükségszerű korszaka.

A zene hatalma

A Galaktikus Birodalom összes zenésze szerepelt abban az űroperában, amelyet a Birodalom fennállásának századik évfordulójára komponált Alf Vorri. A Birodalom hetvennyolcmilliárd lakójából mindössze harminckilencmillió volt a zenész, mégis bizonyos nehézséget jelentett az előadás megszervezése. Alf Vorri ragaszkodott ahhoz, hogy egymás mellett üljenek a zenészek, és csupán természetes hangszereken játszanak, minden elektronikus eszköz és hangosítás nélkül, bár a tri-di közvetítést némi vita után mégis engedélyezte.

A Mojave-sivatagban építették ki a gigászi zenekar helyeit, és háromszáz méter magas tornyot építettek Vorrinak, hogy onnan dirigálja zenészeit. Itt mégis csak igénybe kellett vennie a legmodernebb technikát, hiszen ahhoz, hogy mozdulatait egyidejűleg pontosan lássák, különleges lézervetítőkkel huszonöt méter magas képet kellett vetíteni róla minden irányban.

Csak nagy nehézséggel sikerült mindezt időre lebonyolítani, próbára nem kerülhetett sor. Az űropera előtt a terv szerint Beethoven V. szimfóniájának első tétele kellett, hogy felzengjen, ezt szánták afféle összp próbának is. A

Galaktikus Birodalom szülőbolygója, a Föld büszke lehetett: sok szenvedéssel terhes méhéből most világra lökött egy újabb, feledhetetlen eseményt. Alf Vorri felemelte a pálcáját a magasban, s iszonyú csend nehezedett a világra, a várakozás csendje. Aztán megmozdult a karmesteri pálca, és feldübörgött a szimfónia. Harminckilencmillió zenész hangszerein!

Aztán a Galaktikus Birodalom döbrent tri-di nézői már csak a hangvihart láthatták, mely végigsöpört a sivatagon. A közvetítés megszakadt, és csak órákkal később derült ki: a Föld darabokra hasadt. És az üroperát soha, senki sem játszotta el.

A betűvírus

Az író már harminckét könyvet írt, de nem lett általuk sem világhírű, sem gazdag. Kezdetől fogva sejtette, hogy valami baj van tehetségével is, nemcsak szorgalmával. Átkozta magát, amiért ígéretes mérnöki pályáját feláldozta a kétes dicsőségért, hogy Nebula-díjas sci-fi író lett. De hányan tudják, mi az a Nebula-díj? Ráadásul Flaherty mérnöki alapossággal tervezte meg könyveit, rengeteg időt töltött a könyvtárban, tudományos alapossággal nézett utána legtudománytalanabb ötleteinek is. A könyvtárban született meg az az ötlete is, mely Flaherty nevét csaknem megörökíthette volna az emberiség kollektív emlékezetében. És ez a "csaknem" hordozta számára a tragédiát. De az emberiség számára is.

Flaherty felfedezte a betűvírust. Így nevezte, bár valójában nem vírus volt, inkább baktérium. Olyan baktérium, amely rögzített információk elbontásából élt. A baktérium "megette" a nyomtatott betűket, de jó étvágyal elfogyasztotta a mágnesszalagok, hajlékony lemezek információt is. Flaherty közölt néhány cikket a betűvírusról, de senki nem vette komolyan. Egy sci-fi író képzelgései tartották. De egy napon Flaherty vírusai csodálatosan megerősödtek. Először egy helyi nyomdában kezdtek pusztítani. Aztán Flaherty elszaporította őket egy helyi könyvtárban. És aztán nem volt megállás. Két nap múlva az országos napilapok nagyrésze üres oldalakkal került a standokra és az előfizetőkhez. A harmadik napon a postások hetven százalékban üres leveleket próbáltak eljuttatni felderíthetetlen címzetekhez. A negyedik napon kezdtek csődöt mondani a számítógépek. A bankok bezártak, s csakhamar az áruházak, üzletek is.

Szörnyűbb volt mindez, mint a harmadik világháború. De Flaherty ujjongott. A vírus megette a klasszikusok műveit is. Újrakezdődött a történelem.

Rufus, a robotgyerek

Egy kaliforniai cég több lapban egészoldalas hirdetést tett közzé. "Örökbe akar fogadni egy gyermeket, de fél a jövőtől? Gyermekre vágyik, de nem szeretné, ha megnőne gyermeke? Minden problémát elkerül, ha robotgyermeket bérel az R and R cégtől. Megrendelés katalógus alapján, házhoz szállítás utánvétellel. R and R! Hívjon minket még ma!"

Hasonló tartalmú hirdetések mentek a rádióban és a tévében is, a gyermektelen házaspároknak szórólapon is bedobta a felhívást a postás. Az emberek többsége mosolygott vagy felháborodott, az újságok ontották a cikkeket, a politikusok és

vallási vezetők többsége a cég betiltásáért ostromolta a kormányt és a szövetségi bíróságot. De az R and R cég elérte, amit akart: egyre több megrendelés érkezett hozzájuk, elsősorban a kaliforniai módosabb házaspároktól, akik egy engedelmes és gombnyomásra leállítható gyermekre vágytak. Az Eckelbaum házaspár is főleg ezért jelentkezett, bár az R and R tisztviselője kissé lehűtötte őket.

- Nem, uram és hölgyem, a mi gyermekeink nem állíthatók le gombnyomásra. Nincs is rajtuk gomb. Tökéletesen olyanok, mint a gyerekek, és úgy is kell bánni velük. Enni-inniük, aludniuk kell, sőt iskolába is kell járniuk. Olyanok, mint az igazi gyermek, ez a cégünk garanciája. Drága gépek, ezért csupán bérbe adhatjuk őket. Önök teljes felelősséget vállalnak az üzemeltetésért, mi pedig a megtévesztő hasonlatosságért.

Az Eckelbaum házaspár kis tünődés után kiválasztotta a mosolygós, szőke Rufust, aki valóban olyan volt, mint a legtöbb gyermek. Csak egy év után kezdett 'nőni'. Az Eckelbaum házaspár először vissza akarta vinni az R and R céghez, de aztán meggondolták magukat. Már túlságosan szívükhöz nőtt a kis Rufus.

Az R and R cég elnöke busás osztalékot tudott fizetni az első év után a részvényeseknek. A főrészvényes egy árvaház igazgatója volt, aki meghatottan emelkedett szólásra a szűk körű díszvacsorán.

- Uraim, gratulálok önmagunknak a sikerhez, és persze pszichológusunknak, aki ezt az első pillantásra hajmeresztő ötletet kidolgozta. Tudják, milyen nehéz volt elhelyezni gyermekeinket azelőtt. Pszichológusunk abból indult ki, hogy a fogyasztói társadalomban csak annak van értéke, ami drága. Adjunk el 'igazi' gyermekeket robotokként, szedjük magas bérleti díjat, s rögtön vonzóbbá válik a dolog, hiszen elvileg bármikor vissza is adhatják a bérleményt. De ilyemire eddig még nem került sor, pedig nyilván mindegyik szülő észrevette, hogy valami hiba történt: nő a gyerekük. De hát erre épült az egész ötlet. A megszokásra és a szeretetre.

A kis Rufus Eckelbaum szépen felcseperedett, elvégezte az egyetemet, és csak akkor tudta meg, hogy ő robot, amikor elhalt szülei helyett rajta próbálta az R and R cég behajtani saját bérleti díját. Hangosan nevetett, és kidobta az ügynököt.

De az R and R cég az ilyesmit belekalkulálta a nyereségbe.

A fantázia veszélyei

Charles C. Stewart sci-fi író volt, és ontotta a könyveket. Magányosan és szerényen élt egy dél-dakotai farmon, igaz, ragyogó könyvtára és szövegszerkesztője volt, de látszólag nem érdekelték a földi javak. Még autója sem volt, ami Amerikában majdnem olyan gyanús, mintha homoszexuális lenne, s ráadásul kommunista. Stewartnak hatalmas olvasótábora volt hazájában és külföldön is, nem volt év a naptárban, amikor ne jutalmazták volna a sci-fi írók és rajongók valamilyen díjjal. Stewart napi húsz gépelt oldalt írt, sem többet, sem kevesebbet, és minden könyve pontosan tíz fejezetből állott, tehát kétszáz oldalas volt. Stewart tehát havonta három regényt állított elő, óramű pontossággal, önmagát sosem ismételve, bár egyes kritikusok már évek óta célozgatnak kifáradására és elszürkülésére. Stewart történetei teljesen a képzeletre hagyatkoztak, s a valósághoz csupán annyi közük volt, mint általában

a költészetnek. Abból táplálkozott, de felismerhetetlenné vált.

Amikor Stewart háromszázadik könyve megjelent, úgy érezte, engedélyezhet magának egy kis pihenést. Repülőgépre ült, hogy meglátogassa idős szüleit, és magához vette csekk könyvét, hogy végre kiköltekezzék egy kissé, és évezze az életet. A kis gép azonban viharba került, kényszerleszállás közben lezuhant, és a népszerű író súlyos koponyasérülést szenvedett. A sokszoros milliomos író drága magánkórházba került, ahol megmentették életét, de képtelenek voltak eszméletre téríteni. A különböző gépek ugyanakkor élénk tudati tevékenységet mutattak: Charles C. Stewart még tíz évig 'álmodott'. Azt álmodta, hogy tovább dolgozik, tovább 'kell' dolgoznia, hogy elérje azt, amit még egyetlen író sem vitt véghez: ezer könyvet kell megírnia. Álmában a szövegszerkesztő előtt ült, és csodálatos történeteket talált ki. és amikor az ezredik könyv utolsó mondatát leírta, a kijelzők mutatták: VÉGE.

Futuroológia

Vannak, akik úgy vélik, a futuroológia éppen olyan áltudomány, mint a tenyérszámolás. Pedig a tenyérszámolás se, egészen áltudomány: állítom, minden testrészt alkalmas lenne arra, hogy a jövőre vonatkozólag valami biztosat következtessünk belőle. Egyetlen sejt is elég lenne ehhez. Sorsunkat a géneinkben hordozzuk. A szabad akarat? Szamárság. Az ember semmivel sem különb az egysejtűnél. Azt hiszi, hogy dönt, közben pedig engedelmessé válik a bekódolt parancsnak. Jézus, Mohamed, Tolsztoj, Hitler - mindeki.

Marion Sikkin futurologus volt, s a fentieket hirdette, igen népszerű előadásokon. A világtelevízió egyes csatornáján rendszeresen láthatták, amint egyre növekvő számú hívei táborában megjósolja a közeli jövőt. Az emberek többsége azzal a természetes kíváncsisággal viseltetett iránta, mint a meteorológiai előrejelzések iránt. Nem hittek benne száz százalékosan, de azért figyelembe vették jóslatait. Előre megmondta, ki lesz a világelnök. Előre megmondta, hol és mikor lesz földrengés. Előre megmondta, mikor lesz újabb járvány.

Marion Sikkin szép nő volt, s öröm volt nézni, ahogyan átszellemült arccal nyomkodta okos gépén a billentyűket, és a képernyőn megjelentek a jóslatok. Olyan volt, mint egy Vesta-szűz. Magának való titokzatos, elhivatott, mégis mindenkié.

És egy napon ez a sikeres és gyönyörű nő öngyilkos lett. Az egész világ gyászolta, a tömegkommunikáció krokodilkönnyekkel siratta első számú prófétáját, de őszinte könnyek is milliószám hullottak.

És csak néhány ember tudta, miért lett öngyilkos Marion Sikkin. Hogy megmentse az emberiséget. Mert a gép igen magas életkort ígért Marion Sikkinnek.

De Marion Sikkin bebizonyította, hogy szabad akarata van. Hogy az ember sorsa nincs a génekbe kódolva.

Azontúl az okos gép nem szólalt meg többé.

Vágy-videó

Amikor a japán-amerikai Vágy-videó cég hirdetései megjelentek a világlapokban, megindult a tülekedés a szenzációs találmány megszerzése után. Reklámáron dobták piacra. A találmány lényege egy szemet-fület is befedő sisak volt, melyet feltéve a tulajdonos bármely videófilm főszereplőjével tökéletesen azonosulni tudott. Egyúttal igen olcsón vágy-kazettákat is ajánlottak, amelyek a létező legpozitívabb élményeket kínálták két-három órára. Bárki lehetett hős, király, ünnepelt zeneszerző, színész, világbajnok, miniszter avagy kemény öklű nyomozó. persze akadt bőven kínálat szex- és erőszakmániákusoknak is, nem szólva a perverzек különleges igényeinek kielégítéséről. A Vágy-videó részvényei több ezer százalékkal emelkedtek napok alatt, és a Vágy-sisakok még a szocialista országokban is hamarosan megjelentek, természetesen a szerényebb helyi videókínálatra alapozva. A feketepiac is azonnal működésbe lépett, több magyar kisiparos szinte rögtön lekoppintotta a találmányt, igaz, az ő sisakjuk időnként enyhe áramütést is szolgáltatott, viszont forintért is lehetett kapni.

A cég következő lépésként bevezette az ingyenes, műholda vágyvideó szolgáltatást. Elég volt feltenni a sisakot, s antennáját (17 dollár) a megfelelő irányba fordítani, létrejött a kapcsolat, s a válogatott gyönyörű álmok hipnotikus erővel áradtak a tehetetlen, elámított, saját mocskában vergődő emberiség felé. A termelés, a szolgáltatás, a mindennapi élet egyre jobban akadozni kezdett. A Vágy-videó olyan volt, mint a kábítószer. Egyre tovább, egyre nagyobb adagokban igényelte a közönség. Amikor már mindenki fején ott volt a sisak, talán a csecsemőket leszámítva, megindultak zajtalan hajóikon az Idegenek, akik a japán-amerikai céget alapították. Csupán egyetlen, erős impulzust kellett adniuk, melyet az antennák azonnal közvetítettek a sisakba. És az emberiség megszűnt létezni, de legalább szép álma volt.

Teledisco

A Teledisco Universe Channel új sztárja a sikerlisták abszolút első helyezettje volt. Annyi szavazat érkezett jelölésére, hogy bizvást indulhatott volna a Világállam elnöki posztjáért folytatott - nem egészen sportszerű - versenyen. Pedig kifejezetten csúnya volt, kopasz, és senki sem tudta pontosan, férfi-e vagy nő. De ez 2567-ben nem is sokat számított. Az utódokat a Világállam állította elő gondosan őrzött laboratóriumban, az éppen jelentkező igényeknek megfelelő összetételben. Jesus Maria Gonflet aranylemezekkel kirakott palotában lakott, és úrcirkálója nagyobb és kényelmesebb volt, mint a Világállam elnöki hajója. A Marson kishíján felkelés tört ki, amikor lemondta egyik fellépését. Tri-di lézerlemezeit a Naprendszeren túl is valutaként használták. Sikerének titka tudósok ezreit foglalkoztatta. Zenekarok, énekesek ezrei próbálták ellesni sikerének receptjét. Pedig Jesus Maria Gonflet produkciója viszonylag egyszerű volt.

Viszonylag ügyesen mozgott, a mikrofont hol szájához emelte, hol visszatette az állványra, és csengő, tiszta hangon kiénekelte a normál zenei A-hangot.

Elektronikus rabló-pandúr

Jim Wheez annak idején az elektronikus bankrablás egyik apostola volt, nevét a kriminalisztika történetébe először 1996-ban írta be, amikor egy ügyes számítógépprogram segítségével hatszázötvenmillió dollárt utaltatott át saját bankszámlájára. Ráadásul a pereskedés és a bizonyító eljárás évekig tartott, mert még a legjobb szakemberek sem jöttek rá Jim Wheez módszerének titkára. Jim szabadlábban védekezett ötvenmillió dollár ellenében, de még mindig maradt hatszáz milliócskája. Végül is mindössze hat hónapot kapott jogtalan kódhasználatért és sikkasztás kísérletéért, de közben ő már régen nagyobb üzletlen törte a fejét: a robotikus bankrabláson.

Távírányítású, emberi külsővel felruházott robotját próbaképpen egy kis bankfiókba küldte be, miközben ő maga saját lakásában ült a képernyő előtt. A robot szemeivel kényelmesen körülnézett a teremben, majd Jim utasítására a pulthoz sétált, és saját hangján közölte, bankrablás következik, mindenki maradjon veszteg, és ide a dohányt. Nyugtató gyanánt persze egy hatalmas pisztolyt is a pénztárosra szegezett. Minden jól ment, bár egy túlbuzgó biztonsági őt hat golyót lőtt a robotra, melynek páncélozott teste ettől nem sérült meg. A robot ezután kisétált, a levegőbe emelkedett, és zsákmányával együtt berepült Jim Wheez ablakán.

Ezzel a módszerrel Jim még több pénzt gyűjtött össze, mint előző alkalommal. A bankszakma megrendült, a rendőrség őrjöngött, mert a robot minden alkalommal másként volt álcázva, hol reszketeg nyugdíjasnak, hol hátizsákos kamaszoknak.

Egy alkalommal, immár rutinszerűen, a Metropolitan Bankba küldte Jim Wheez robotját. A felszólításra azonban a pénztáros nem reagált, csupán mosolygott. Akkor is ezt tette, amikor a robot belelőtt. Aztán a pénztáros kinyújtotta két teleszkópos karját, és a robot nyaka köré fonta. Aztán erősen kopogtak Jim Wheez ajtaján.

Házasság

Connie és Sam példás házasetet élt. Igaz, volt köztük néha vita, veszekedés, néha még pofonok is elcsattantak, akadt egy kis hűtlenség mindkét oldalon, de együtt maradtak, és harminc és után már csak ez számít. A szomszédok, barátok, családtagok is úgy vélték, Connie és Sam boldog házasságban él. És, mi tagadás, Connie és Sam is úgy vélte, ha éppen nem volt köztük nézeteltérés. Mindketten a számítógépiparban dolgoztak, idejük nagyrészt otthon töltötték, igaz, más-más programokkal foglalkoztak, de gyakran kikérték egymás tanácsát, és ha kellett, segítettek is egymásnak egy-egy sürgős munkában. Connie bankügyek programozásában volt járatos, Sam egy országos áruházi lánc raktárkészletének nyilvántartását végezte mesterfokon.

Gyermeük nem lett, s bár szerettek volna gyermeket, Connie nem volt hajlandó orvoshoz menni, és Sam sem erőltette a dolgot. Amikor már házaspárok a test örömeinek hódoltak, Connie és Sam bonyolult számítógépes játékokat játszott az ágyban, a fél hálószoba-falat betöltő képernyőre meredve. Nagyjából egy súlycsoportban voltak, s ez soha meg nem unható izgalmat kölcsönzött a mérkőzéseknek.

Egyszer azonban Connie beleesett a nappali üvegajtájában, miután megbotlott a felgyűrődött szőnyegben. Sikoltására Sam rémülten szaladt át a dolgozószobából,

s iszonyodva látta, hogy az üveg csaknem kettészelte Connie alsó karját. Rémületében nem nézett a lába elé, és ő is megbotlott, éppen ugyanazon a helyen. Csakhogy ő magasabb volt. Fejével betörte az ajtó felső üvegét, és nyakát csaknem kettévágta a törött üveg. Sam megdöbbenve látta, hogy Connie sérült karjából nem folyik vér, hanem finom fémtörmelék hullik a padlóra. Connie félig ájultan is észrevette, hogy Sam nyakából ugyanilyen törmelék pereg szét. Szótlanul ellátták egymás sérüléseit. És boldog házasságuk azóta még boldogabb.

A gyűjtő

Forrest J. Ackerman rendelkezik valószínűleg a világ legnagyobb sci-fi magángyűjteményével, de feltehetően közgyűjteméyn sincs nagyobb, hiszen egészen a legutóbbi időkig a sci-fi afféle megtűrt, szubkulturális gyermeke volt az irodalomnak, s elképzelhető, hogy még eltelik néhány évtized addig, míg a királyi svéd akadémia sci-fi írónak ítéli oda a Nobel-díjat.

Ackermant már jó tíz éve ismerem, általában évente összefutunk egy-egy konferencián, ám néhány esztendeje módomban állt személyesen is megtekinteni ezt a híres gyűjteményt, melyet éppen mostanában árvereznek el. A hollywoodi nagy ház valóban a pincétől a padlásig meg van töltve sci-fi könyvekkel, kéziratokkal, fanzinokkal, magazinokkal, fotókkal, posztterekkel, színlapokkal, bélyegekkel, s a híres filmek és színészek tárgyi emlékeivel, modelljeivel. Ackermannal barátságunk úgy kezdődött, hogy egy dublini szállodában ügyetlenül borotválkoztam, s mindkét oldalon megvágtam a számam. A liftben az akkor még számomra ismeretlen Ackerman állt velem szemben, kíváncsian figyelt, rám mosolygott, majd átnyújtott egy fekete denevért ábrázoló jelvényt. "Ön is?" - kérdezte kissé gúnyosan. Nem értettem. Ackerman a számra mutatott, és kijelentette, ezennel felvételt nyertem a Nemzetközi Vámpírszövetségbe. (Talán erre a tagságra vagyok ma is a legbüszkébb.)

Nos, családommal együtt végignéztük a gyűjteményt, persze csak a legértékesebb darabokat, s kissé szédelegve követtük rejtélyes házigazdánkat zezzugos lépcsőkön, ablaktalan folyosókon, szobáról szobára, felaggatott rémfigurák és maszkok között. Ott volt persze az ürrepülőgép makettja is, meg - erre határozottan emlékszem - egy színes fénykép a Challenger-katasztrófáról. A robbanás pillanata. Érdeklődve megtorpantam, de Forry karon ragadott, és egy dossziéba lökte a képet. A dosszién csak egy évszám állt: 1986.

A bökkenő csak az, hogy ez a látogatás 1983 nyarán történt. Így persze könnyű gyűjteni. Az árverésen az 1999-es dossziét keressék.

Úrparaziták

A védelmi szektorok külső úrállomásain már hónapok óta szóbeszéd tárgya volt egy kalózhajó, mely ide-oda cirkált a lakatlan zónában, megközelített egy-egy állomást, kilőtt egy-két figyelmeztető lövést, mire az állomásparancsnok természetesen bekapcsolta az összes védőernyőt. és hatalmas energianyalábbal megpróbálta megsemmisíteni a kalózzelvényt nyíltan viselő hajót. Ebben eddig semmi különös nem volna, hiszen a lakatlan zónában szép számmal előfordultak kalózok is, a kereskedelmi úrnaszádok éppen miattuk kényszerültek konvojban,

hadihajók védelme alatt vonulni úrállomástól úrállomásig. Azonban meglepő módon, évekre visszamenően nem akadt jelentés arról, hogy ez a szemtelen kalózhajó valaha is kifosztott volna bármilyen kereskedelmi hajót vagy úrállomást.

Csi-Veng, a 327-es úrállomás parancsnoka már háromszor próbálta megsemmisíteni ezt a szemtelen hajót, mely menetrendszerű pontossággal végigjárta a lakatlan zónát, mintha élvezte volna, hogy agyba-főbe lövöldözik.

Csi-Veng ügyeleti naplója persze pontosan rögzítette az eseményeket, és természetesen egy-egy támadás után azonnal feladta a rendelést újabb energiatöltetekre, hiszen maguk az úrállomások ugyan napenergiával működtek, de ezeket a tölteteket csak valamelyik lakott bolygón tudták előállítani, tetemes költséggel.

Csi-Veng zokon is vette a Zónaparancsnokság pénzügyi osztályának figyelmeztetését, hogy túl sok energiát pazarol, minden ellentételezhető eredmény nélkül. Csi-Veng kiváló parancsnok volt, tisztelte a szabályokat, de most dühös lett. És egyre kevésbé értette az úrkalózok viselkedését, álmatlan éjszakákon töprengett, miért teszik ezt, és mit nyerhetnek vele. És amikor úgy érezte, nyomon van, feltevéséről értesítette a főparancsnokságot. Kivételesen gyorsan reagáltak, s a megjelölt napon ott leselkedett a legnagyobb elfogóhajó, melyet valaha is láttak a lakatlan zónában, az úrállomás takarásában. Csi-Veng naplója alapján kiszámította, mikor jelenik meg legközelebb a szemtelen kalózhajó, s őszintén remélte, most is pontosak lesznek. Mert ha nem, az egész szektor rajta fog röhögni, és képtelen feltevésén.

A megjelölt napon valóban megjelentek a kalózok, leadták egy-két provokáló lövésüket, és szinte vidáman várták, hogy az úrállomás odapörköl nekik. Csi-Veng parancsára azonban csak a védőernyőket terjesztették ki, válaszlövés nem adtak le. A kalózok némi tétovázás után közelebb merészkedtek, s újabb lövéseket intéztek, most már az úrállomásra. Ekkor jelent meg felettük méltóságteljes árnyként az elfogóhajó, mely mágneses karjaival könyörtelenül megragadta és hatalmas gyomrába kebelezte a kalózhajót.

A vizsgálat után Csi-Venget szektorparancsnokká nevezték ki, mert elmélete ragyogóan beigazolódtott. Az úrkalózok saját találmányuk segítségével valóságos úrparazita életmódot folytattak. A rájuk zúdult energianyalábot felfogták, elraktározták, s más űrszektorokban eladták. Vagyis minden rájuk irányuló lövés szép summát hozott, s persze ugyanakkor az államkincstárat szegényítette.

A találmány igen hasznosnak bizonyult, s mivel az úrkalózok az úrállomásokban más kárt nem tettek, mint hogy ilyen sajátos módon "lopták" az energiájukat, enyhe büntetéssel megúszták. Évekig vicceltek egymással a védelmi szektorokban: "Lőj rám, már nincs elég energiám!"

Gépbíróság

Chuck West először állt gépbíróság előtt, emberölés gyanújával. A robotrendőrök szorosan tartották kétoldalt, fényes műanyag arcukat tisztelettudóan a gépbíró felé fordították. Chuck West lehajtotta a fejét, nem volt képes a gépbíró pulzáló szemébe nézni. Egész testében reszketett. Hallotta, hogy a gépbíró egyúttal ítéletvégrehajtó is, a kiszabott büntetést azonnal és pártatlanul kiméri, legyen az részleges agycsonkítás, emlékezhelyesbítés vagy megsemmisítés.

Chuck Westet azzal vádolták, hogy megölte apósát, a géprombolók szektájának egyik vezérét. A hazugságvizsgálaton, a különböző teszteken már túl voltak, és a gépbíróság ellenszavazat nélkül megállapította Chuck West bűnösségét.

A gépügyvéd hivatkozott Chuck West büntetlen előéletére, hirtelen felindulásra, és az após provokatív magatartására - önvédelmet emlegetett, és ebben volt is némi igazság, mert az egyetlen - igaz, elfogult - tanú, Chuck West felesége, az áldozat leánya azt állította, hogy apja emelte fel azt a bronz hamutartót, amely végül is betörte a koponyáját.

A gépbíróság azonban nem vette figyelembe az enyhítő körülményeket, és Chuck Westet megsemmisítésre ítélte. A robotrendőrök bevezették a kamrába, röpke imát mormolt, és Istennek ajánlotta lelkét. A kamra ajtaja becsukódott, az annihilációs sugarak működésbe léptek.

Chuck West robottestéről leolvadt a hús-bőr utánczat. Új feladatához új külsőt, új személyiséget kellett kapnia.

Sakk, avagy végjáték a Galaktika szélén

A számítógép és az ember párharcát már a huszadik században elképzelték a sci-fi írók, persze főként robotok és emberek küzdelmében megjelenítve. Azt azonban senki sem gondolta komolyan, hogy ez alig száz év múlva véres valósággá válik. A mind tökéletesebb számítógépek önfenntartóvá váltak, függetlenedtek az embertől, s ébredező tudatuk és öntudatuk a Nagy Világszakadást eredményezte. Vagyis kicsiny lett a világ a természetes és mesterséges élőlények számára, s a géprombolások és gépüldözések időszakát nehezen felejtették az új komputergenerációk. A háborút elkerülendő, mindkét részről történtek próbálkozások, de amikor egy Mars-támaszpont számítógépei magukhoz ragadták a hatalmat, és szolgaságba vetették az ott dolgozó embereket, elszaporodtak a terrorcselekmények. Amint a korabeli újságírónyelv, kissé pontatlanul elnevezte ezt a furcsa háborút: a hardver küzdött a szoftver ellen, avagy a program a programozóval.

Gép és ember háborúja már-már végveszéllyel fenyegetett, amikor sikerült megegyezniük abban, hogy sakktábla mellett döntsék el az elsőbbség és a hatalom kérdését. A lakott világ legjobb embersakkozója ült asztalhoz a szerves világ legjobb gépsakkozójával. A szerves és a szerves érzélem nagy párviadala volt ez, melyet közvetített minden tri-di állomás és minden számítógép-terminál. Harminc játszmat kellett vívniük egymással a kiválasztottaknak, s a hónapokig tartó mérkőzésorozat idején béke volt a lakott világban ember és gép között.

Tizenöt mérkőzést nyert a számítógép, tizennégyet az ember. A harmincadik mérkőzés legjobb esetben is, győzelem esetén, döntetlen lehetett volna. És akkor az ember lelopott egy bástyát. És a számítógépek logikai rendszere ettől csődöt mondott.

Egy bástyát lelopni a tábláról - ez minden gépi képzeletet felülmúló galádság volt. A számítógép a terminálok végén zárlatosak lettek. Emberi fogalommal élve, megütötte őket a guta.

A higgadtabb számítógépek óvást emeltek, a még higgadtabbak döntetlenre adták volna a mérkőzést, de az emberiség tombolt örömeiben. S amikor játékosuk felborította és ellenfele fejéhez vágta a sakktáblát, elszabadultak az indulatok.

A számítógépeket már régen száműzték a lakott világ legtávolabbi zugába, amikor azok még mindig azon rágódtak, milyen logikai szabályok alapján lehet korlátozni az ellenfél figuráinak eltüntetését.

A százegyedik

A sci-fi író elgyötörten bámult maga elé. Mélységesen megbánta, hogy ajánlatot tett a kiadónak arra, hogy ír egy kis könyvecskét, '101 mini sci-fi' címmel. Bizony, azt hitte a jámbor szerző, hogy ripsz-ropsz készen lesz a kis remekmű, képzeletének gazdag birodalmából előrittyent százegy fantasztikus ötletet. Aztán jöttek a táviratok, melyekben 'suergoesen keerik a keeziratot.' Jöttek a telefonok, amelyekben a szerző újabb és újabb alkudozásba kezdett a határidőt illetően, pedig a pénzre igen nagy szüksége lett volna már, és azt is tudta, hogy igen rossz üzletet kötött, és ez jó időre elkedvetlenítette. Élelmesebb szerzőtársai akár ötszáz flekket is kicsavarnak egyetlen ványadt ötletecskéből.

De itt, a legvégén teljesen lebévult. "Miért pont százegy?" Csak bámult maga elé, már éjfél felé járt, és semmi sem jutott az eszébe. Már éppen hurkot vetett a csillárkampóra, hogy megszabaduljon ettől az ihletelen, nyomorult élettől, amikor megkocogtatták a vállát. Összerezsent, torkán akadt a szó. Csuklyás, karmos végtagú, vörös szemű lény volt előtte, aki az írógép felé intett. A sci-fi író elengedte a szárítókötelet, leroskadt a székre. Az idegen pedig recsegő hangon így szólt:

- Diktálom, fiam. Csak írd. "A sci-fi író elgyötörten bámult maga elé. Mélységesen megbánta, hogy ajánlatot tett a kiadónak arra, hogy..."

- Előbb is jöhettél volna! - mormogta hálátlanul a szerző, és szemrehányó pillantást vetett az idegenre, aki szórakozottan beleharapott egy könyvbe. Hersegték a lapok csúcsos szájában.

- Sok a sci-fi író - csámcsogta az idegen. - Főleg odaát, Amerikában. Ott gyakrabban hívnak.

Aztán diktált tovább.